

ΜΠΑΥΚΕΤΑ

Πρώτο volume 2ο Παράδει

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς έκτισθη το παλάτι

Το παλάτι—το παλιό παλάτι—όλοι το ξέρουν και το βλέπουν, πλατυμέτωπο και πλατύστηθο, άπάνω από την πλατεία του Συντάγματος, πολλοί όμως λίγοι θα γνωρίζουν το πώς διαλέχθηκε εκείνος ο τόπος—και προτιμήθηκε για να κτισθεί εκεί επάνω.

Την ιστορία αυτή την αναγράφει το φιλολογικό παράστημα της Γαλλικής εφημερίδας «Φιγαρώ» εις το τεύχος του 'Οκτωβρίου του 1882.

Σας το παραθέτουμεν, όπως έγραφε τότε, μεταφράζοντες αυτό: «Όταν ο Όθων εξέλεξε Βασιλεύς της Ελλάδος, από την Εθνική Συνέλευσι και εφθάσε στην Έλλάδα και έπεσε στην Αθήνα, είδεν ότι η πόλις, έπειτα από τόσες πολιορκίες που είδε και που έπαθε, στην επανάστασι κατά των Τούρκων, ήταν ένας σωρός από ερείπια, κατάλληλος για κάθε άλλο, παρά για βασιλική διαμονή.

Έν τούτοις όμως πιεζόμενος και από τον πατέρα του, απεφάσισε να χτίσι ένα ανάκτορο εις την Αθήνα. Ο Λουδοβίκος έστειλε εις τον βασιλέα υιό του, ένα διαλεγμένο Γερμανό αρχιτέκτονα, ο οποίος έπειτα από πολλές μελέτες, διάλεξε ως κατάλληλο μέρος, για να χτιστούν τα βασιλικά ανάκτορα, τον άνοιχτο χώρο, που είνε στο Θησείο.

Έπειτα από λίγον καιρό ο φιλέλλην εκείνος βασιλεύς ο Λουδοβίκος, έχοντας μεγάλη επιθυμία να επισκεφθή και να γνωρίση την άγαπημένη του Έλλάδα, ήλθε στην Αθήνα και φιλοξενηθήκε στο προσωρινό ανάκτορο του υιού του, (που ήταν τότε κοντά στον σημερινό κήπο του Κλαυδίου).

Στην πρώτη περιόδειά που έκαναν οι δύο βασιλείς, πατέρας και υιός, στην πόλι, ο Όθων, είδε, στον πατέρα του το μέρος που επρόκειτο ν' ανεγερθούν τα ανάκτορα.

Το πιο νοσηρό μέρος της πόλεως διάλεξε ο αρχιτέκτων, επένδ ο Λουδοβίκος. Έγώ είδα ένα άλλο μέρος που είνε πεύ καλό. Ο Όθων άντέτεινε, αλλά ο Λουδοβίκος επέμεινε, ότι ο γεμανός αρχιτέκτονας διάλεξε το πιο άνθυγεινό μέρος να το κτίση. Και για να του το αποδείξη επρότεινε να γίνη το έξης πείραμα:

Έσφαξαν αρνιά και ρέμασαν εις τα διάφορα μέρη της πόλεως και από ένα κομμάτι. Έβαλαν δέ και φρουρούς να τα φυλάνε μήπως τα αρπάξανε οι σκύλλοι ή τα κλέψουν οι άνθρωποι.

Τ' άφησαν εκεί αρκετές ημέρες. Όταν πήγαν να τα εξετάσουν, το κρέας, που ήταν κρεμασμένο στο μέρος που διάλεξε ο Γερμανός αρχιτέκτονας να κτίση το παλάτι, είχαν άποσυντεθεί τελείως, ενώ το κομμάτι που ήταν κρεμασμένο, στο μέρος όπου το σημερινό παλάτι ήταν ακόμη άβλαβές.

Το πειστικό αυτό επίχειρημα, δικαίωσε τον Λουδοβίκο και έτσι τα ανάκτορα χτιστήκαν εκεί που είνε σήμερα.

Και το ανέκδοτο τούτο είνε αληθινό.

Ένα όμως λάθος παρατηρούμε εις τον «Φιγαρώ».

Η πρώτη σκέψις για να χτιστούν τα ανάκτορα, δεν ήταν ο χώρος του Θησείου, αλλά στη συνοικία του Μεταξουργείου, μεταξύ αυτού και του άλλου στρατώνος του πυροβολικού. Είχε κατατεθεί μάλιστα και ο θεμελιος λίθος, ο οποίος, μετά το πείραμα μεταφέρθηκε εις το νέο μέρος.

Η κακός γλώσσος, μάλιστα λένε, ότι άμα σηκώσαν το λιθάρι, από το Μεταξουργείο, για να το μεταφέρουν εις το μέρος που χτιστήκανε τα σημερινά Ανάκτορα, δεν βρεθήκαν από κάτω από αυτό, τα νομίσματα, που κατά το γνωστό έθιμο, οι επίσημοι, είχαν βάλλ-

πρώτη κωμωδία του κ. Λάσκαρη. Ραδιοεργία και φίλ-

τρον. Ο νεονός του. Ο θρίαμβος της παραστάσεως και οι... γιακάδες του κ. Γυμνασάρχου. Τό Πρωτοδικείον άνάστατον. Παύσις 40 ύπογραμμάτων και... ζυλοκό-

πημα του συγγραφέως!... Ο κ. Πορφύρας στο στρατό και δη... στα μουλάρια. Ένα σωτήριο χρονογράφημα του μακαρίτου Κονδύλη. Πώς την εγλύτωσαν οι λέ-

γιοι, αλλά και οι... ήμιονοι! Ο βαρύτονος του μελο-δράματος κ. Οικονομίδης ψάλλτης στην Σμύρνη, φαρμα-

κοποιός, δημοσιογράφος και τέλος καλλιτέχνης.

Άλλοτε βαρύτονος και άλλοτε μπάσος... αναλό-

γως των περιπτώσεων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

λει κατά τη κατάθεσι, κλαπέντα...

Η ηλικία του Δημάρχου Αθηνών

Ποιός ξέρει πόσων ετών είνε ο Δημάρχος μας κ. Σπυρ. Πα- τσης; Μιά φωνή, βγαλμένη από τα κιτρινωμένα χαρτιά του πα- θόντος, μας λέγει ότι πρό 40 ετών σχεδόν, είχε τελειώσει το Παι- πιστήμιο και είχε την άδειαν του δικηγόρου, άκόμα.

Όστε ύπολογίσατε, προσθέσατε και ευχθήτε άλλα τόσα χρό- νια εις τον Δήμαρχό μας.

Την ημέραν του Αγίου Σπυρίδωνος του 1887 ο Κλεάνθης Τρ- αννάφυλλος, εύχόμενος σ' αυτόν για την γιορτή του, γράφη- κές εις τον «Ραμπάγα».

«Ο χθές εορτάζων έκλεκτός ήμων φίλος, ο λαοφιλέστατος Σπυ- ριδων Πάσης, ο άριφύνης μόν, άλλ' ήδη πεπειραμένος διαγνώ- ριστής άπειρων φίλων, άμφοτέρων των φύλων (δεν το λέγομεν τούτο διά να του αυξήσωμεν την προίκα), έπισκέψης και μετ' ε- των πολυαριθίων συγχαρητηρίων, άπερ έλαβεν ήτο και έν έμ- πορον, επί του έπισκεπτηρίου ενός φίλου του Ραμπάγα και συμ- γάτου:

Ίδου αυτό: Σού εύχομαι ευδοσσεφείς κατά Γαμβρόνιν νίκας, νύφη κοκκίνα τρυφερή και δραχυρόφρονος δίλας».

Μιά προφητεία για την Αλεξάνδρεια

Ο Σατωβριάνδος πρό εκατό ετών έγραψε το έξης πένθυμο προ- φητικό, για την Αλεξάνδρεια στο βιβλίο του, το επιγραφόμενο «Μάρτυρες»:

«Α! Άφου ο άνθρωπος, που όσο και άν είνε μέγας, είνε εν- μικρότατο πλάσμα, τι είνε άραγε τα έργα του;

Η μεγαλοπρεπής αυτή Αλεξάνδρεια θα χαθή και αυτή, όπως

εκείνος που την θεμελίωσε.

Μιά ημέρα καταβιβρασμένη υπό των τριών ερήμων που την περισφίγγουν θα παραδοθή στην θάλασσα, την άμμο και τον θά- νατο, που θα την έπανακτήσουν σαν κτήμα που τους άρρεθύνει.

Και τότε θα ξαναγυρίση ο Άραψ, να στήση την σπηλιάν άπάνω στα καταχωμένα της ερείπια»!

Έξερτε δέ τι ήταν η Αλεξάνδρεια, όταν την κατέλαβε ο Άραψ; ο στρατηγός του Καλίου Όμάρ, κατά το 640 Μ. Χ., έπειτα από πολιορκία 14 μηνών και άπώλεια 25,000 πολεμιστών;

Διαβάστε την κατωτέρω έκθεσι, που έστειλε εις τον Καλίην: «Έκυριεύσα, έγραφε, την μεγάλη πόλι της Λύσσας, άδυστά να περιγράψω τους θησαυρούς της και την μεγαλοπρέπεια της. Λε- κούμαι ν' αναφέρω ότι έχει τετρακισχίλια μέγαρα, τετρακισχίλια «βαλανεία», τετρακισχίλια θέατρα, δωδεκακισχίλια όρντοαίλια, και σαράντα χιλιάδες ύποτελεις Έβραίους».

Τότε έκαικε και η βιβλιοθήκη, άν και είνε πολλοί οι άμφιβό- λοντες.

Λέτε να ξαναγυρίση ο πολεμιστής ο Άραψ; Οι μεγάλοι πατρι- ες και προφήται...

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΤΗΣ ΔΙΩΡΥΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΜΑ

Τις έξης περιέχουσες πληροφορίες για τα ποικίλα έντομα που έ- πήρχαν στον Ισθμό του Παναμά, και τα όποια άφ' ότου έκαστι έ- δίδοντες άπεμακρύνθησαν στην ένδοξήσαν, εύρισκόμεν σ' ένα έμ- στημονικό περιοδικό της Γαλλίας:

Πληθύς ζωών ενόρσκειται στα περίε του Ισθμού του Παναμά, αλλά έξ όλων επικινδυνώστερα και των όποιων τις προσφέρει δύσκολα άποφεύγει ο ταξιδιότης είνε τα έντομα. Συχνά ή καλοση- των, τα στίλβοντα χρώματα των φτερών τους, του σώματος των και των κεραίων αναγκάζουν κανένα να λησμονήση τον κίνδυνον και τα δόγηματά και τα κεντήματά των. Οι σκορπιοί είνε μέγιστοι, με- ταξύ δέ των άραχνών οι όποιες είνε όλες γυγάντιες ενόρσκειται η παμειγίστη Ματαλίγρη όνομαζόμενη της όποιας τα δαγκώματα είνε θανατηφόρα. Έκ των πολυπόδων ένα είδος σκολόπενδρας (σκα- νταποδαρούσας), είνε το μάλλον φαρμακερό. Από δέ τα μικρό- γατα τα όποια ύπάρχουν εκεί πολυάριθμα και πολυποικίλα είνε και ένα μαύρο μεγάλο μυρμηγκι, του όποιου το κέντημα άποναφαι- νει. Τα κουνούπια και τα παρόμοια έντομα άπαντώνται εκεί κατά μυριάδας, καθώς και οι φύλλοι των τροπικών, οι όποιοι κεντούν κατά προτίμησιν στα πέλματα των ποδιών για να έναποθέσουν σ' αυτά τα αυγά των. Από τα άβλαβή έντομα, άλλ' επίσης, περιέχου- ενόρσκειται εκεί οι λαμπυρίδες ή πογολαμπίδες, μερικώς άκρίδες, πο- μοιάζον με ξηρά κλαδιά και πολλά κολοέπτερα χροματισμένα με φωριότατα με στίλβοντα μεταλλικά χρώματα. Όλα αυτά τα ζώ- ζουν σε κλίμα υγρό και θερμό. Τό έτος στις χώρες αυτές δια- ρείνται σε ξηρά έποχή και υγρή. Η ξηρά έποχή που διαρκεί άπ- τον Ιανουάριον με- τον Μαΐον, είνε εύχρηστη. Οι βο- ρές άρχίζουν κατά τον Ιούνιον, και έ- γαστούν περι το τέλος του αυτού με- νός και επαναλαμβά- νονται άφθονότερες, μέχρι τέλος Αύγου- στον.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Η ΑΠΟΚΡΗΕΣ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

Αι παρελάσεις των «Κουδουνάτων». Τό κόρτε. Στα παράθυρα και στα μπαλκόνια. Κουτσουμπιές, πειράγματα, κουσέλλια, σκανδαλικά. Κομφετί, ρύζι, όσπρια, πατάτες και κλούβια αυγά. Πώς γλεντούσαν οι Σμυρνηοί κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αποκρής στη Σμύρνη... Λές και το διαβάσαμε αυτό σε κανένα παλιό κιτρινωμένο βιβλίο, πώς δεν το ζήσαμε έμεις, τόσο ή συμ- πορά της προσφυγιάς σαν πυκνή καταχή απλώνεται πάνω από τις άναμνησεις μας, τις γλυκές εκείνες άναμνησεις που ήταν μία φορά ή ζωή μας με τις χαρές της και τις πίκρες της.—Οι Αποκρής στην Σμύρνη είχαν όλοτετα τον δικό τους χαρακτήρα. Τό τρώδιο βέβαια εκεί δεν τ' άνοιγαν οι πανένιες καμήλες, τό έπλεκαν όμως συχνά σε κ ο ρ δ ο ν ι (τό γαϊτανάκι της Αθήνας) ζευγάρια κουδου- νων, τραγουδώντας τα σχετικά τραγούδια που ή αγάπη σ' αυτά με τα μερομήματά της είχε τό μερτικό της.

Τους μασκάρους στη Σμύρνη τους λέγαν «κουδουνάτους» και τις παρέες των μασκάρων κουδουνάτιες, βέβαια από τα κουδού- νια των περρώνων. Έδόν από τους έπίσημους Μύσους χορούς που δίδονταν στις Λέσες, —οι πιότεροι για Φιλανθρωπικά Καθιδρυ- ματα — ή νυχτιάτικη κίνησης της Αποκρής περιόριζονταν στα σπι- τια που όλόφωτα ως τό πρωί έδεδόνταν τους γνωστούς κ' άγνω- στους κουδουνάτους σε χορό και γλέντι.

Μά τό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της Αποκρής στη Σμύρνη, ήταν εκείνο που γινότανε κάθε νύκτα στους δρόμους των Γράσσων των Βοματίδικων, του Χαλεπλή, της Αγίας Αικατερίνης, του Αϊ Δημητρίου. Λές πως ή αποκριάτικη αυτή ανάγκη έδωκε τό ρυθμό της κατασκευής των σπητιών της Σμύρνης, των όμορφόσπιτων, των νο- κυριών και κ ο μ ο δ ο ν ι. Έτσι άνοιγαν όλα τα παράθυρα προς τό δρόμο και οι πόρτες και... άρχινούσε τό ιδιόρρυθμο πανη- γύρι. Ο κόσμος μασκαραμένος κ' άμασκάρωτος από τις 10 τό βρά- δι, περνούσε και ξαναπερνούσεν από τους δρόμους αυτούς, κάμνον- τας σταθμό σε κάθε παράθυρο και σε κάθε πόρτα, για να ρίξη μέσα τό πουλούδι του (πουλούδι), τις κομφετίες και τις κορδέλ- λες του, αλλά άπαράτητα και τό σχετικό του τσάτισμα (πρόγυα).

Άλλάζονταν κουβέντες στα παράθυρα, πειράγματα, κουσέλλια (κου- τσουμπιές), πολλές φορές όμως με την προστασία της μάσκας, έχο- νονταν και τό φαρμάκι κάποιου σκληρού και σκανδαλώδους πειράγ- ματος, που πολύ συχνά είχε και τις επικίνδυνες του συνέπειες, από τον πατέρα, τό σύζυγο και τον άδελφό της προσβαλλομένης γυναι- κας. Και περνούσαν οι άμασκάρωτοι διαβάτες κ' οι κουδουνάτοι και ξαναπερνούσαν, συχνά σεβριόζονταν μ' ένα κονιάκ από τό πα- ρέθυρο του φιλικού σπητιού, κάποτε έμπαιναν και μέσα να να συνεχίσουν τό γλέντι. Κάθε παράθυρο και μπακέτο από τις όμορφες και πασίχαρες, τις άνθηχούσες Σμυρνηές. Άνθηχούσεν ο δρόμος από γέλιο και φωνές. Μέσα στον κόσμο των ξέννοιστων διαβατών και των γλεντιέδων κουδουνάτων, κυκλοφο- ρούσε και ο Έρως πάντα με μία μάσκα στο πρόσω- πο. Και στη γωνιά των παραθυριών από τα ψεύ- τικα χείλη της μάσκας τραγουδιόνταν ή αγάπη με γλυκύτητα κ' αληθινά λογάρια, χωρίς ο ένδιαφε- ρόμενος άδελφός ή πατέρας, συχνά και σύζυγος, να αντιτάξει πως μέσα στο πανδαιμόνιο των τσατισμά- των και των κουσελλών, έπλέκονταν άπαράτηρητα κ' ένα είδύλλο. Γλυκά μίτια, άμυγδαλωτά Σμυρ- νάκια μάτια, πρόσμεναν τό φτωχόμυνο από τις μέρα πρώιμους ντόμινο, που πλησίαζε με παραλλαγμένη τη φωνή να κελαιδίση στο παράθυρο την αγάπη. Κάποτε άδιακρίτος κουδουνάτος έκοβε τον βήχα των έρωτευμένων, μ' ένα άκαιρο τσάτισμα τραβώντας σ' αυτούς τό ένδιαφέρον του αιώνιου Κερβέρου της οί- κουγενείας. Τό έρωτευμένο ντόμινο εξαφανίζονταν, για ν' έναίδη σε λίγο και να ξαναπληρώση άδόρυβα στο μαγνητισμένο παράθυρο.

Συνά δέ, στα σκεπτενά πα- ρασόνακια γίνονταν κ' άμοι- βία άλλαγματα ντόμινων, κ' έτσι ξαναπαρουσιάζον- ταν ο έρωτευμένος μ' άλλου χρώματος ντόμινο. Έτσι περνούσαν οι νύ- κτες ως τις βαθείς τους ώρες. Και πρόστα έσημερώ- ματα, λίγο πριν φέξη, σκο- τεύα άκόμα, ο κουρασμέ- νος διαβάτης των δρόμων που τώρα σταμάτησε κάθε πιά κίνησι, κ' έβρισαν τα φύτα του, κάπου — κάπου παρατηρούσε και κανένα μυσανωμένο παράθυρο, που άπ' απέναντί ο έρωτευ- μένος κουδουνάτος, συνέχιζε

τό παραμυθιό της αγάπης του. Ρωμαίοι, Φάουστ, Χριστιανοί στις αιώνιες Ιουλιέτες, Μαργαρίτες και Ρωξάνες...

Θάθελα να σταματήσω έδώ την Αποκριάτικη κίνησι της Σμύρ- νης, παραλείποντας την κίνησι των άπομεσημερών των Κυριακών. Η σκηνοθεσία άλλάξει. Οι πόρτες και τα παράθυρα σφαλούν. Οι ένοικοι ανεβαίνουν στα μπαλκόνια και στα παράθυρα του επάνω πατώματος. Άπαρτία στα μπαλκόνια και στα παράθυρα της οικογενείας. χειρότερο, στρίψιμα και των σχετικών και φίλων της οικογενείας. Από τις 3 τ' άπόγευμα άρχινούσεν ή κίνησις στους ίδιους δρόμους. Σειρά οι καρότσες και τ' άμαξάρια, πουλουνδοτολισμένες και με τό σχετικό άπόθεμα των μενεξέδων, των κορδελλών (σερπαντέν) και του κομφετί. Τα ίδια άποθέματα και στα μπαλκόνια και τα πα- ράθυρα. Ώς έδώ πάμε καλά. Μά ο έφοδιασμός έφτανε και σε μερικά άλλα είδη. Τσουβάλια τά λόγια (ξερά φασόλια), σακκούλες τό ρίζι, καλάθια κ' οι μικρές πατάτες. Τό άβρό χέρι της γυναικάς έφρχνε την κορδέλιτα της και τό κομφετί, ή άνάρα μ' ένα μπακέτο με- νεξέ επικονιωνούσε από τό μπαλκόνι με τον έκλεκτό της άρματο- δρόμο ή περιπατητή. Μά συχνά έδεδούσαν κατακέφαλα μία πατέτα (πατάτα) που σ' έκανε να βλέπης τον ουρανό σποντήλι, ή ένα κλούβια αυγό που σ' έστειλεν κατ' ευθείαν στον βαφά ή τον οράφτη. Όσο βράδυναν άρχιόρνε ο άγών, έπαυσε την όνη σωστής μάχης, πολλές φορές δέ από τό πεδίον της σήκωνες, και τους σχετικούς τραυματίες. Άνάμεσα στ' άλογα και τους τροχούς των άμαξών, κυκλοφορούσαν οι περιπατηταί, αγωνισταί κ' αυτοί με τα ίδια όπλα. Από μπαλκόνι σε μπαλκόνι, κ' από παράθυρο σε παράθυρο σωστής Όμηρικες μάχες, που τό άποτέλεσμά τους τό καταλάβαιναν συχνά κ' οι γαλιάδες. Τόξα από την μιάν άκρη στην άλλη οι πολύ- χρωμες κορδέλλες, κάτω δέ στο δρόμο στρώμα τά φασόλια, τά ρε- βύθια, οι κομφετίες, τό ρίζι, οι πατάτες και τό κομφετί, που μέρες κάμναν τά κόρρα της δημαρχίας και τά δουλικά, να μαζέψουν.

Η κίνησι αυτή, κατά τ' άπόγευμα της στεργής Κυριακής της Αποκρής, έπαυσε πολύ ζωηρότερο χαρακτήρα. Μά μη φαντα- σθήτε πως όλα αυτά γίνονταν με κακία και με πείσμα. Τέτοιο τό βήχαναν τό έθιμο, τέτοιο τό διατηρούσαν. Τό έκαφενδόνημα μιας πατάτας και μιας φουχτας φασολιών, τό συνόδευεν ένα τόσο άκακο και γλυκό γέλιο, που δέ σ' άφινε να νουίσσης τον πόνο τού...βλήματος.

Η νύχτα, δ' ή στεργή νύχτα της Κυριακής, Άχολογούσεν όλόκληρη ή Σμύρνη από τον Αϊ-Κων- σταντίνο ως τό Κέ, κ' από τό Κονάκ — Γαλι ως τό Κορ- δελιό, και πέρα ως του Παπά ή Σκόλα, από τό τραβέλο της χαράς και της ζωής τραγουδιόντανε τρα- γούδι της Αποκρής. Κό- κνιο; Όχι, γιατί τό ίδιο τραγούδι συνεχίζονταν πολ- λές φορές και τη νύχτα της Καθαρό — Δευτέρας, όταν έπέστρεφαν οι Σμυρνηοί από τό Μεροσιλή, τό Κο- κάκ — Γαλι, τό Παραδείσιον, τον Προφήτ' Ηλία κ' ά- ποια άλλη έξοχή διάλεξαν για να γλεντήσουν πιο φυ- σολατρικά στα ύψώματα, μία μέρα όλόκληρη.

Ήρθαμε έδώ με τα κου- ρέλια του κορμιού μας, και της ψυχής μας, τα συντηρή- ματα, έταλισμένοι, άφαντομέ- νοι. Μά ήρθαμε και με τα ήθη και έθιμά μας που δέ χωρεί σ' αυτά καμία άπο- μοιωτική κρίσις. Θά έξελαι- στούμε μία μέρα και ποιός ξέρει, άν βοηθήση ο Θεός και στεγαστούμε στη Νέα Σμύρνη, τά τρέχτες, περίεο- γοι Αθηναίοι, στον Συνοι- κισμό μας, για να μ' ές κα- μινώσετε στο Αποκριάτι- κό μας γλέντι, όσο κ' άν οι μενεξέδες, οι πατάτες και τό ρύζι πληρώνονται σή- μερα με χρυσάφι...

Κώστας Μισαηλίδης

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΛΕΪΜΟΝΗ ΤΟ ΔΑΝΕΙΟ

— Χριστούλη μου, νά πάρω μιὰ πενταροῦλα; Φτωχὸς ἄνθρωπος εἶμαι ὁ κακόμοιρος, Χριστούλη μου, νά πάρω μιὰ πεντάρα;
— Ἐλεγε μεγαλοφώνως, ὁ Λεῖμονῆς ὁ Σπύρος, μεταβαλὼν κάθε πρωὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριῦ καὶ κλέβων τὶς πεντάρες πού ἀφηναν οἱ χριστιανοὶ ἐμπρὸς στὶς ἁγίες εἰκόνες. Ὁ Λεῖμονῆς ὁ Σπύρος ἦταν τακτικὸς πελάτης τοῦ Χριστοῦ.

— Νά πάρω μιὰ πενταροῦλα;

παρακάτω καὶ νά ζεστοκοπηθῇ λίγο τὸ κουρασμένο τὸ κορμί. Καὶ ἔπειτα πλερὸν τὸ «σαμπαί», ξεφαντώνων σιωπηλὰ καὶ μόνος του.

— Καποτε θά φέξῃ καὶ γιὰ μᾶς! διανοεῖτο. Καὶ ξανάριζε τὸ παθητικὸ τραγοῦδι του.

Πο μέσα π' τὸ χεῖλάκι σου
κρᾶσαι θά σου φῶσαι,
νὰ λιγώθῃ π' τὴν ἐλπίδα
π' τὴ γλῶσσα νὰ μεθύσω...

— Ὅλα ὁμως αὐτὰ τ' ἀπόκριφα, τὰ ἐνδόμυχα τὰ ξεφαντώματα τρόπον τινά, ἤθελαν χρήματα, καὶ χρήματα ὁ Λεῖμονῆς δὲν εἶχε. Τὶ διάβολο νὰ κάνῃ; — Πῶς νὰ τὰ φέρω βόλτα; ἐσυλλογίζετο ὁ φρουκαράς.

— Ἡ μία ἢ τὸ πολὺ μιάμιση δραχμὴ τοῦ ἡμεροκαμάτου, δὲν τοῦ ἔφτανε οὔτε γιὰ ψωμάκι.

— Ψωμί μὲ ψωμί νὰ κοπανᾷς καὶ πάλι πεινασμένος νάσαι!

Καὶ τότε ἐσκέφθηκε τὴν ἐκκλησιά, τὸ καταφύγιον τῶν ἀηλιτισμένων καὶ τὴν βοήθεια τῶν πτωχῶν.

Εἶδε τὶς πεντάρες ἐκεῖ μπροστὰ, σκέφθηκε «σάν τι οἱ ἅγιοι θεὸ νὰ τὶς κάνουν! Αὐτοὶ ἔλλειψι ἀπὸ τίποτε δὲν ἔχουν στὸν Παράδεισο! Γιατί νὰ πᾶν λοιπὸν χαμένα τὰ λεπτὰ, ἀφοῦ στεροῦνται ἄνθρωποι ἐδῶ κάτω!...

Καὶ ἀπὸ τότε σκέφθηκε νὰ πάρῃ λίγα, ἂν ὄχι ἀπὸ κακὸ, ὡς δάνειο τουλάχιστον, ἀπὸ τοῦ Κυρίου τὴν εἰκόνα.

— Ἐπῆρε μὲ κάποιο τρόπον μιὰ φορὰ.

— Χριστούλη μου, νὰ μὲ συγχωρῇς; θὰ σοῦ τὰ δώσω πίσω. Ἐχω ἀνάγκη ὁ φτωχὸς, Χριστούλη μου!...

Εἶδε πῶς τοῦ Χριστοῦ δὲν τοῦ κακοφάνηκε διόλου. Ἀτάραχος καὶ μέγας ἴστατο εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ κρατῶν τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ εὐλογῶν διὰ τῆς δεξιᾶς τὸν πᾶντα.

— Ὁ Λεῖμονῆς γλυκάθηκε.

— Δανεῖκά τὰ πέρνω, Χριστούλη μου, θὰ σοῦ τὰ δώσω πίσω!

Καὶ ἐπῆρε καὶ τρίτη φορὰν ἀκόμη καὶ τετάρτη, πάνταδικοιολογῶν κάθε πεντάραν ὅπου ἔπαιρνε.

— Χριστούλη μου, νὰ πάρω μιὰ πενταροῦλα; Πεινάω, Χριστούλη μου, νὰ πάρω καὶ ἐγὼ λίγο ψωμάκι!

Κι' ἔπαιρνε ἕνα ὀβολὸν ἀπὸ τὸ παγκράδι.

— Νά πάρω κ' ἄλλη μιὰ, νὰ γοράσω λίγες ἐλῆδες, Χριστούλη μου! Τρώγεται ποτὲ ψωμί ξερό. Χριστέ μου!

Κι' ἔπαιρνε ἄλλη μιὰ καὶ ἄλλων γιὰ τρίτη.

— Καὶ δὺο ταγαράκια, Χριστούλη μου, μὲ τὸ συμπάθειο! εἶνε φαρμακεμένο τὸ στόμα μου, οὐ μαύρους!

Καὶ ἐτοιμοπόσε καὶ ἄλλη μιὰ πενταροῦλα γιὰ κρασί, νὰ πᾶνε

«Ἐπῆρε ἕνα «σαμπαί».

— Καὶ δὺο ταγαράκια, Χριστούλη μου, μὲ τὸ συμπάθειο! εἶνε φαρμακεμένο τὸ στόμα μου, οὐ μαύρους!

Καὶ ἐτοιμοπόσε καὶ ἄλλη μιὰ πενταροῦλα γιὰ κρασί, νὰ πᾶνε

παρακάτω τὰ φαρμάκια.

— Νά πῶ κ' ἕνα κρασί, Χριστούλη μου. Ἐτοί νὰ χορῆς τὸ οὐρανὸ σου!

Καμμιά φορὰ πῆγαινε καὶ κατὰ τὴν Παναγία! Καὶ ἄλλωνε τὸ χέρι.

— Μιὰ πενταροῦλα, Δέσποινα μου, γιὰ ψωμί! Πεινάω ὁ κακομοιρῆς.

Καὶ ἔπαιρνε καὶ ἀπὸ καὶ ἀκόμη μιὰ.

— Καὶ ἄλλη μιὰ γιὰ λίγο τυρὶ Παναγίτσα μου. Χρονιάρᾳ μέρα εἶνε σήμερα, νὰ τὴν γιορτάσω ὁ φτωχὸς!

— Ὁ καντηλαφάνης τοῦ ναοῦ, βλέπων κάθε πρωὶ νὰ λάνωνται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά ἡ πεντάρες, ἐξεπλάγη, παρεφύλαξε καὶ εἶδε τὸν Λεῖμονῆν, νὰ ζητᾷ ἀδεία ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ τὶς πέρνω.

— Μιὰ δεκαροῦλα μονάχα, Χριστούλη μου!

Κρῦβεται λοιπὸν τὸ ἄλλο τὸ πρωὶ πῖσω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ περιμένει τὸν Λεῖμονῆν — ἦλθε στὴν ὥρα του καὶ ὁ κύριος Σπύρος. Τὴν φορὰν δὴς αὐτὴν εἶτε διότι εἶδε περισσότερα λεπτὰ ἐμπρὸς τὴν Παναγιά, εἶτε γιὰ τὴν ἐπλησίαζε τότε ἡ γιορτὴ τῆς Παναγίας, ἔκαμε ἐπίσκεψιν στὴν Θεοτόκον τὸν δισάκον.

— Μιὰ πενταροῦλα νὰ πάρω, Παναγίτσα μου; Μιὰ μονάχα.

Μιὰ βροντερὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀφ᾽ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ τὸ μέγεθος.

— Ὁδὸδὸδοι. Νααααὰ μὴν πααααάρης! Ἀκούσθης; Νὰ μὴν πααααάρης!

— Ὁ Λεῖμονῆς ξεράθηκε! Κόκκαλο ὁ δόλιος.

— Ἐτοί θὰ κάναν τ' αὐτιά μου!

Καὶ ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν Παναγιά.

— Μιὰ πενταροῦλα μόνον νὰ πάρω Παναγίτσα μου! Δανεῖκά τὴ θέλω, Δέσποινα μου.

— Ἀλλά καὶ πάλιν ἡ βροντερὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ τέμπλο σχίζοντας τ' αὐτιά του:

— Σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἤρῃ πααααάρης!

Τώρα ὁ Λεῖμονῆς τὴν ἀκούσε καλά, φωνὴ πωστὴ πού ἔβγαινε ἀπὸ τοῦ Κυρίου τὴν εἰκόνα:

— Πῶς; Τὸν ἐμποδίζει νὰ πάρῃ ὁ Χριστός! Καὶ τὸν νοιάζει;

Εὐθύμως ὁ Λεῖμονῆς καὶ στράφηκε πρὸς τὴν εἰκόνα:

— Πάψε σύ!... Δὲν παίρνω τὰ δικά σου!... ἔφωναίς;

Καὶ πάλιν ἐστράφη πρὸς τὴν Παναγιά καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι:

— Μιὰ πενταροῦλα, Παναγίτσα μου.

— Ἀλλά καὶ πάλιν ἡ τρομερὰ φωνὴ ἀκούστηκε:

— Μὴν πααααάρης, εἰπάσαα!

— Στάπα, βρε ἀδερφέ! Ποιὸς σοῦ μιλάει ἐσένα; Ἐγὼ μιλάω, μὲ τὴν Κυρὰ-Παναγιά τὴν μητέρα σου! Ὁρρορίστε μας!...

Καὶ ἄπλωσε κατὰ τὸν δισκὸ!...

ΦΡΑΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ

(Τοῦ Δάντη)

Μιὰ μέρα οἱ δύο μας ἦσαν διαβάζαν

Τὸν Λαντσεότον τὴ γλυκόλαλη ἱστορία,

Ἡμαστέ μοῖνοι, καὶ περνοῦσαμε τὴν ὥρα μας

λίγως καμμιά σὺν τοῦ μας ὑπόψιν.

Πολλὲς φορές, ἀλήθεια, ἀλλάξ' ἡ ὄμιλς μας,

Καὶ κυτταζόμαστε ἄρρωτοι κ' οἱ δύο,

Μὰ πάλι χαμηλὸν ἀπὸ τὰ βλέφαρα

Μετὰ τὸ παθητικὸν βιβλίον,

Ὅμως οἱ φτάσαμεν ἐκεῖ πού ἔνα χαμόγελο.

Γλυκοφιλοῦν δύο χεῖρ' ἐρωτευμένα,

Αὐτὸς, πού ἀπὸ τότε δὲ χωρίστηκε

Μὴτε σὴ γῆ, μὴτε κ' ἐδῶ, στυγμὴ ἀπὸ μὲνα,

Σκύβει λαχταρισμένος καὶ σὰ χεῖρ' αὐτοῦ

Ἐνα φίλ' ἐρωτευμένο μοῦ δίνει,

Κ' ἔγινε τὸ βιβλίον Γαλλότος μας,

Κι' ἄλλο δὲν εἰσαβάσαμε τὴ μέρα κείνη.

Μεταφρ. Μ. Μαλακάσης

— Τὸ θέαμα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα. Ἐνα μεγαλοπρεπὲς κολλὴ μὲ μαρμαρίνες κολόνες καὶ γύρω σιερά πολυτελῶν αἰθουσῶν μὲ διάκοσμον πού τὸν διέκρινεν ἐξαιρετικὴ καλαισθησία, εἶχαν καταληφθεῖ ὡς ἐξ ἐφόδου ἀπὸ τὸν πλῆον ἐκλεκτὸν Ἀθηναίων κόσμον.

— Σημειώνωμεν κ. Π. Κωνσταντινῶν, Πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Α.

Ἀπὸ τὶς ὀλίγες ὥραιες ἐξαιρέσεις στὸν κύκλον τῶν κοσμικῶν κυριῶν, καὶ ἰσως ἡ κυριώτερη. Ἐνα ἐκλεκτὸ λουλουδι καλὸτεχνῆς ὠραϊότητος, εὐγενικῆς ψυχῆς, ἀπολύτως ὑγινοῦς πνεύματος, καὶ ἀρμονικοῦ συνόλου. Αἱ κοσμικαὶ τῆς ἐμφανίσεως μετρημένες, σχεδὸν ἁπλᾶς, ἴσως διότι περιορίζονται σὲ δεξιώσεις φιλικές, οὐδέποτε ἐμφανίζονται ἐξωτὴ καὶ οὐ φιλικῶς ἐκφραζομένης τῶν ντάνσιγκ. Ἡ φυσιογνωμία τῆς φαισθητικῆς ἀπὸ μιὰ ἐπίσης ὠραία ἐσωτερικότητα. Ἀγαθὰ τὰ σπῶς πολὺ, καὶ τὴν εὐχαρίστητα ἰδιαίτερως τὸ ἐνδόμυχον ἐπιδεικνύει ἰδιαίτερα ἐπιδεξιότητα. Ὁμιλεῖ ἥρεμα καὶ ἐντάρακα χωρὶς ἐξάρσεις περιττές. Αἱ τουαλέττα τῆς ἔχουν πάντοτε ὡς ἰδιαίτερον χαρκτηριστικὸν τὴν ἀπλότητα, καὶ τὴν διακρίνει πολὺ φίνο γούστο.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ὁ πλῆον ἐνδιαφέρων χορὸς τῆς ἐποχῆς ἦτο παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Ψακῇ.

— Ἡ Δις Ψακὴ γλυκυτάτῃ ὡς χορεύτρια ὀριαντὰ μὲ μπλέ καὶ ῥοζ τουαλέττα.

— Παρουρέθησαν κ. Α. Λαδοπούλου ὡς Αἰγυπτία βασίλισσα, τουαλέττα θαυμασία λευκὴ περλέ, κ. Ἐσμὲ Μεταξά ὡς ντιρεκτορά, κ. Ἐλένη Σταῖκου ὡς πρεσβύς — Λουαντὲν μὲ πολὺ γοητευτικὴν χάριν, κ. Λένα Ζαφίρη ἔφερον πλουσιωτάτων κοστούμι Περισίδος, κ. Νίνα Φωτιάδου πολὺ πικάντικη Ἰσπανίδα, κ. Κρίνον περισσότερο ἀπὸ ὅρα καὶ κατὰλελυτὴ τουαλέττα Περισίδος, κ. Στεφ. Φωτιάδου ὡς «Μακάν» μὲ τουαλέττα ὀλοκέντητη πράσινη καὶ πράσινα καὶ ἀσημένια σταφύλια στὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς, εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν.

— Ἡ κ. Μαλακίδη ὡς «Περζάν» ἦτο πολὺ εὐμορφῇ. Χαριτωμένη καὶ λεπτὴ εὐμορφῇ.

— Ἰδια κοῦκλα Σάς — ἡ Δις Κάπαρη.

— Ἡ κ. Κάπαρη διάδραμα βυζαντινόν, κ. Μ. Μιχαλακοπούλου ὡς «Μαρκία», Ὀλλανδικὴ κορυφὴ, ἡ κ. Πετρινοῦ μὲ τουαλέττα πράσινη.

— Πολὺ ἐπιτυχὴς ἡ κ. Βλ. Μπένση ὡς Ρωσὶς πριγκίπισσα, κ. Μπάσιου ὡς Ὀλλανδέζα χορὴν εἶχε μεγάλην χάριν, κ. Γ. Μακκά κεφαλὴ ἐκ Καστελλορόζου μὲ χρυσὰ κεντήματα καὶ περλέ, κ. καὶ Δις Λίτα Καλλέργη μὲ κοστούμι Μακεδονικόν, ἦσαν αἱ μόναι πού εἶχαν τὴν εὐγενὴ ἐμπνευσιν νὰ ἐπιδείξουν Ἑλληνικὰ ὠραϊότατα κοστούμια.

— Ἀντιθέτως αἱ Περισίδες ἐπλεόναζαν μέχρι μονοτονίας, καὶ ἡ κ. Ι. Καντατζόγλου ἐπίσης ἐφοροῦσε κοστούμι Περισίδος.

— Ἡ κ. Βαρεσιδάκη ἔφερον πλουσιωτάτην ἐνδυμασίαν Ρωσίδος, αἱ κ. κ. Λίνα Ρετσίνα καὶ Λυκουρέζου ὡς χορεύτριαι τοῦ Καζάνο ντὲ Παριί, ἡ πρώτη μὲ περὶ πράσινα, ἡ δευτέρα μὲ ἐκατοντάδα περὶ στρογγυλαῖων μωβ.

— Κα Λίλη Ζαφίρη ὠραϊοτάτῃ ὡς Ἰνδὴ πριγκίπισσα, κ. Καρολὶα ἐπίσης Περισίς, κ. Στ. Ἐμπειρίκου ὡς μακρὴν θαυμασία τουαλέττα, κ. Πλ. Ἡλιάσκου — ὠραῖον παράστημα — ἔφερον μωβ τουαλέττα καὶ κεφαλὴν Ἰνδὴς πριγκίπισσας, Δις Ἡλιάσκου — φρέσκια καὶ ῥοδαλὴ σὰν τριαντάφυλλο φρεσκοκομμένον, — ἐφοροῦσε μαῦρο κομψὸν περὶ ῥοτικὸν κοστούμι. Ἡ κ. Μπακοπούλου εἶχε τὴν εὐτυχὴ ἐμπνευσιν νὰ φορῇ μωβ περὶ καὶ ἀπέδιδεν ἐντύπωση παστὴ. Δες Ζέγγελη γοητευτικῆς, ἡ μιὰ ὡς περὶ ῥοττα, ἡ ἄλλη ὡς Περισίς, κ. Ἄννα Πετροκλινικὸν περὶ καὶ μακρὴν μακρῆς, κ. Στ. Πεσματζόγλου γοητευτικωτάτῃ Ἰσπανίδα μὲ κόκκινο μπουζά. Ἡ Δις Μαλακίδη εἶχε ἐξαιρετικὴν κομψότητα ὡς Ρωσὶς μὲ τουαλέττα θαλασσία καὶ ἀσημένια κεντημένη.

— Καὶ μεταξὺ τῶν κυριῶν εἶχε γίνεαι ἀγχιονισμὸς ποιὸς θὰ ὑπερέστη ὡς ἐμπνευστὴ καὶ ἐντέλεις, μ' ὅλα ταῦτα ὀλίγιστοι αἱ ἐπιτυχόντες, μεταξὺ τῶν ὀπίστων κ. Γ. Ζαφίρης ὡς πρόεδρος «Ἐλάν» τοῦ Φαναρίου, κ. Κ. Ζαφίρης καὶ Γ. Μακκάς ὡς Μαχαρράβες, ὡς Κοζάκος ὁ κ. Β. Μπένσης, ὡς Κάρολος πρῶτος ὁ κ. Ν. Καλαμάρας.

— Μερικοὶ κύριοι εἶχαν τὴν ἀνεπιτυχὴ ἐμπνευσιν νὰ μεταβάλουν εἰς Τούρκους. Ἐνας ἄλλος κύριος ἐξέλεξεν τὸ γλυκανάλα κοστούμι τοῦ μπρεπὲ καὶ διὰ μὲ μπρεπὲρον! Ὁ κ. Στ. Φωτιάδης ὡς Οὐγγρὸς πριγκίπων λίαν ἐπιτυχής.

— Ἐκτάκτως ἐπιτυχὴς ἡ χορευτικὴ προεσπερὶς πού ἐδόθη τὴν παραβόλῃσαν Δευτέραν παρὰ τῷ Προσβετῇ καὶ τῇ κ. Λάγκα Ρασιάνο, εἰς τὸ θαυμαστόν μεγαλὸν των.

— Τὸ θέαμα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα. Ἐνα μεγαλοπρεπὲς κολλὴ μὲ μαρμαρίνες κολόνες καὶ γύρω σιερά πολυτελῶν αἰθουσῶν μὲ διάκοσμον πού τὸν διέκρινεν ἐξαιρετικὴ καλαισθησία, εἶχαν καταληφθεῖ ὡς ἐξ ἐφόδου ἀπὸ τὸν πλῆον ἐκλεκτὸν Ἀθηναίων κόσμον.

— Σημειώνωμεν κ. Π. Κωνσταντινῶν, Πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας.

Μεταφρ. Γ. Φιλίντα

Τὸ κύμα σὲ γιὰλὸ λέει μ' ἕνα φίλ' τοὺς ἰδίους τοῦ καμψοῦ.

Ἐκεῖ δάκρυα ἢ σὺν γιὰ νὰ παρηγορεῖ τοὺς ἀγχοῦς ἀνθρώπους.

Κλαίγεται σὲ πονεῖα, τὸ ἀγέρι τοῦ βραδίου σὰ κρησάσισα ἐκεῖ,

κ' ἡ τρεμεντίνᾳ αὐτὴ δίνει τοῦ τριγυνοῦ τὸ βόγγο τὸ μακρὺ.

Στὸ κύμα πὺν κοιμάται, δὲν ὅλα αἰγῶν ἔδν ἀπὸ τὸν καμψὸ,

λόγια τοῦ φεγγαροῦ λαλοῦν κ' ἐξήγουν γιὰ νὰ νὰ γιὰ χλωμό.

Ὁ θόλος σου ὁ λευκός, Ἀγία-Σοφία, μλεῖ τοῦ γαλατοῦ οὐρανοῦ,

σὰ σὲ θᾶνῶ ὁ οὐρανὸς οὐ κ' ἂν νειρευεῖ μπιστεδεῖται τοῦ Θεοῦ.

Ρόδον ἢ περὶ σέρι, τᾶφος ἢ δέντρο, ἢ βράχος ἢ νερά,

ὅλα σὸν κόσμο αὐτὸν ἔχουνε κατὶ ν' ἀνοίγουν τὴν καρδίαν.

Ἐγὼ εἶμαι μονιχὸς δὲν εἶναι κἀνα εἰ ν' ἀποκριθῇ σ' ἐμὲ,

ἔδν ἀπὸ τῆς βαθιᾶ, τὴν ἔρημ σου φωνή.

Ἐλλάσποντε σκιερὸ!

Μεταφρ. Γ. Φιλίντα

— Καὶ δὺο ταγαράκια, Χριστούλη μου, μὲ τὸ συμπάθειο! εἶνε φαρμακεμένο τὸ στόμα μου, οὐ μαύρους!

Καὶ ἐτοιμοπόσε καὶ ἄλλη μιὰ πενταροῦλα γιὰ κρασί, νὰ πᾶνε

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Ο Θανάσης ελληνικός Κέρβερος. Ένας κλητήρας της «Ακροπόλεως» που εξέλιχθη σε Κρείσσον! Ο Σταμάτης Ράπτης και ο Γαβριηλίδης. — «Αΐντε στη δουλειά σου, χριστιανέ μου!...» Ο Γαβριηλίδης και η ρυζοφαγία. Οι «καρυδοκεφτέδες».

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όπως οι άλλοι άνθρωποι, συλλαμβάνουν πολλάκις στερεώς, την έννοιαν πραγμάτων άνωτέρων, έτσι και ο κύρ-Θανάσης, κατείχε τελείως τον διευθυντήν του. Ήμπορούσε να σάς τον περιγράψει τελειότερον από ότι έγραψεν ο Παπαρογόπουλος την Ιστορίαν της Ελλάδος ή.. ο Πλούταρχος τους «Παραλλήλους βίους».

Όσάκις ο βρυχηθμός—τραγουδι του Γαβριηλίδου—ήκούετο από κάτω, ο κύρ Θανάσης, έλάμβανε στάσιν ακίνητον, αγαλματώδη, στάσιν προσοχής, κολλημένος εις τον τοίχον, βλέπων μόνον προς τα έμπρός.

Η σκηνή υπενθύμιζεν Συνταγματάρχην, κάμνοντα αλφινδιάν έφροδον εις τον στρατώναν.

Εις τον Γαβριηλίδην επετράπη όταν έφυλακίσθη δι' έν άδρον τον όποιον έγραψεν κατά του Θεοτόκη ή Όμβρέλλα, να μεταφέρει εις την θύραν του κρατητηρίου του και τον... θυρωρόν του.

Κ' εκεί ο κύρ Θανάσης, άπηγόρευε την είσοδον εις ανάκριτάς και να άγοράσαμε ένα σαπούνι, της κουστωδίας να είσέλθουν και άνακρίνουν τον κρατούμενον, άνευ της άδείας του... Διευθυντού του.

Τι άπέγεινεν ο κύρ Θανάσης, δεν γνωρίζω. Τόν Περικλή, ό όποιος ήταν άγράμματος έντελώς και ό όποιος έν τούτοις έννοουσε να γράφη χρονογράφημα εις την «Ακρόπολιν».

«Γιατί τόσο άλλοι γράφουν!...»

Ήταν τόσον ακάθαρτος που μια φορά, του κάνανε έγρανο και του άγοράσαμε ένα σαπούνι, να... πλυνθί.

Όλα νεοελληνική εξέλιξις!

Τόν είδα πρό 2—3 έτών εις την Αθήνα και δεν τον γνώρισα.

Να εινε αυτός ή να μην εινε!

Ντυμένος στην έντέλεια, έτραγεν εις του Χρυσάκη, όπου και όπας και ο Γαβριηλίδης μία φορά! Ο Περικλής μετεβλήθη και εις χοροτάχον τρώγοντα και... ζαμπόν.

Ευτυχώς, για μένα με άνεγνωρίσε αυτός.

Ποθ ήσωνα; Χάθηκες από την Ελλάδα, χρόνια έχω να σε ίδω.

(Ελλάς διά τον Περικλήν και όλους τους Αθηναίους ίσως, εινε ή Πλατεία του Συντάγματος).

— Ήμωνα υπάλληλος εις την Μακεδονία.

— Και τί έκανες εκεί;

— Προσπαθούσα να φτιάσω λίγη Ελλάδα, και σύ;

— Έγώ έφκιασα την τσέπη μου!... Έκαμα και ένα ταξιδάκι ως την Έλβετία!... Συγγνώμη με κάλεσεν ό τάδε ύπουργός, να πάρουμε τό ούζο μας μαζί. Έρχεσαι και σύ. Θέλεις να σε συστήσω;

Και μου άνέφερε κάποιον ύπουργόν, τον όποιον τρώμαξα να κρατήσω δέκα λεπτά, τό πρωί εις τό γραφείο του, για να του είπω τίς ανάγκες και τους πόρους της Μακεδονίας.

Και τόσο που έκάθησε, σάν να καθόταν σε άγκάθια!... Και μ' έκύταξε, σάν να μου έλεγε:

— Δεν μάς ξεφορτώνεσαι λέω έγώ!...

Χαίρε Περικλή, γήνισε άντιπροσωπεύ όλων των Έλλήνων!...

Ο Γαβριηλίδης πέθανε άπάνω σ' ένα κρεβάτι από κάσες πετρελαίου, άφου έκαμε μέγαν άνδρα τον ύπουργό σου, χωρίς ν' άκούση ποτέ, ούτε «ευχαριστώ».

Συ πέρονες τό ούζο σου, καλούμενος και παρακαλούμενος, μ' έναν από τους κυρίους ύπουργούς της Γαληνής Δημοκρατίας!...

— Εις ύγειαν, λοιπόν! άναφωνούμεν, Περικλέε—

ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΕΙΣΙΣΤΕΤΡΑΞΕΙΔΟΝ
ΜΕ ΕΛΕΓΗΤΗΝ ΕΛΗΝ & ΘΡΑΚΙΑΣ ΕΙΚΟΝΙΑΣ

Χωρίς να ιδούν ποτέ τον άποστέλλοντα. Μία φορά ό μακάριτης ό Σ. Ράπτης, έγραλε τον Γαβριηλίδην... έξω από την «Ακρόπολιν».

Ήταν νύχτα περασμένη. Ο Ράπτης έκνευρισμένος έγραφε. Όταν μπήκε ένας άνθρωπος, λίγο παραξενωμένος και ήθελε να τηλεφωνήση. Έπειδή όμως δεν μπορούσε να συνεννοηθί και παραβόσε στο τηλέφωνο, ό Ράπτης, σηκώθηκε και τον έγραλε έξω από τό γραφείο.

— Αΐντε χριστιανέ μου, δεν εινε κάφενείο έδώ! Άφρό μας να έργασθοιμε!...

Ο Γαβριηλίδης δεν έμειλε. Έφυγεν από τό γραφείο του, χωρίς να πη ποιος εινε.

Τήν άλλην ήμέραν διηγείτο γελώντας τό έπεισόδιον εις τήν άρχισυντάκτην του.

— Ποιός ήτο εκείνος ό συντάκτης. Έκαμε καλά έτσι, να παραφρουρή την εργασία του από τους ένοχλητικούς, και τον συγχωρεί, αλλά να φέρεται κάπως μαλακώτερα στον κόσμο!

Και του... ηύξησε άμέσως και τον μισθό του.

Ο Γαβριηλίδης άγαπούσε την ζωήν, χαϊρότανε την φύσιν, μεθούσε με τον ήλιο, έρωτευότανε τα φρούτα και δροσιζότανε όλες σάν έβλεπεν φρέσκα λάχανα.

Άγαπούσε τη ζωή, κι άποχθανότανε τό θάνατο.

Μία φορά που είδε μία θεωρία, ότι κάθε μπουκιά, σάν τρώει, πρέπει να την μασούμε 36 φορές, αυτός δεν έκουράζόταν μά μασού.

Και άλλότε έκάθη εις τό ρουμάκι της Κηφισιάς, για να εφαρμόση κάποιαν θεραπείαν του Κνείπ, περί φυσιοθεραπείας.

Κατά τον Ρωσοπολωνικόν πόλεμον, έδιόρασε σε κάποιο Ελαιοπαϊκό περιοδικό, ότι τάς έκτάκτους δυνάμεις, που έδειξαν οι Έλληνες κατά τον πόλεμον εκείνον τάς ώφειλαν εις την μεγάλην τήν ρυζοφαγίαν.

Από την ήμέραν εκείνην ο Γαβριηλίδης δεν έτρωγε παρά μόνον ρύζι. Πέρασαν κανά δυό χρόνια και ήλθεν εις τον Πειραιά, κάποιος Γιαπωνέζικος στολίσκος, και δεν γνωρίζω πως, ό Ιάπων Ναύαρχος συνητήθη μετά του Γαβριηλίδην. Άφου είπαν πολλά και διάφορα, του λέγει ξαφνικά ο Γαβριηλίδης:

— Λοιπόν! Με ποιους ύμνους και ποιήματα έξυμείτε τό ρύζι!

Τόν θεόν σας, δηλαδή;

Ο Ιάπων δεν ήνόησεν:

— Ποιό ρύζι;

Και εις άφήγησιν του Γαβριηλίδην περί άπολύτου ρυζοφαγίας των Ιαπώνων, ήκουσεν άπ' τον Ιάπωνα, ότι όλα αυτά εινε θύλος, και ότι οι Ιάπωνες τρώγουν. Ίσως, ολίγοτερον ρύζι, από καθε άλλον λαόν!...

Απαρηγόρητος ό Γαβριηλίδης έλεγεν συχνά, διηγούμενος τό άνωτέρω:

— Να πάρε ή όργή. Μου κόρημισε διάτα δύο έτών...

Αλλά δεν είχε μόνον αυτή την «δικαιτική» άπογοητεσι ό Γαβριηλίδης. Πλήθος. Και όμως επέμενε στη «διάτα», αν και ή ζωή του ήταν, ένα τέτοιο μαρτύριο στερήσεων.

Δεν έτρωγε κρέας, ψάρια, πουλιά, σουπιές, χταπόδια, όστρακα, δερμα κ.λ.π.

Δεν έπινε μπύρα, κρασί, σίρτα, καφέ και τά τοιαύτα.

Μόνον τσάι έπινεν συχνά και άφθονο, παρασκευάζον αυτό ό ίδιος διπλό, εις τό γραφείο του και χύνων τό μισό εις τά χαρτάκια Γιαούτσι, γάλα, λαχανικά, έλιές, όσπρια και φρούτα, ξηρούς καρπούς και γλυκίσματα διάφορα.

Κατά την εποχήν του άποκλεισμού, που δεν έδρασκον ούτε από αυτά, έφρενε μία κουζίνα ίδικής του έντελώς έμπνεύσεως και κατ'ασκευής.

Κοπάνιζε μύγδαλα και καρύδια, τά ζύμωνε με λίγο άλεφρι και σταφίδα και τά ηγνίζε με λάδι.

Τό φαγητό διέ αυτό τό έλεγε «καρυδοκεφτέδες» ή «κεφτέδες Γαλλικούς», γιατί έξ ατίας του άποκλεισμού των Γάλλων, έφευρεθήσαν.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μάλιστα, εξακολούθησε ή κόρη του Λαντρώ, έδώ και τρία χρόνια είκοσι φορές έχω έρευνήσει αυτό τό σπίτι από τό ύπόγειο εις τή σοφίτα.

— Και δεν άνακάλυψες τίποτε;

— Ίσπουτε!... Αλλά δεν άπελπίσμαι, μ' όλον που τά χρήματα αυτά πρέπει να βρεθούν γρήγορα κ' ένας θεός ξέρει πόσο εινε άναγκαία...

Η Ιωάννα κοιτούσε τη φίλη της έκστατικη.

— Και έχεις έπί άνάγκη από χρήματα; τήν ρώτησε.

— Από πολλά χρήματα μάλιστα...

— Άφου σου χρειάζονται χρήματα, δεν έχεις να κάνεις παρά ένα άπλούστατο πράγμα: πολύ άπλούστερο από τό να χάνεις τον καρπό σου, άνασκαλεύοντας τίς πέτρες αυτού του σπιτιού.

— Τι πράγμα;

— Να ζητήσεις τό ποσόν που σου χρειάζεται από την κυρίαν ήμισυ.

Η Μαγδαληνή έκούνησε τό κεφάλι της.

— Όχι, ελεπε.

— Φοβάσαι μήπως σου άρνηθεί;

— Να άρνηθί! Όσο ύπέρογκο κ' αν ειναι αυτό τό ποσόν ή κυρία δολάρια θά τό έδωκεν άμέσως στη διάθεσή μου.

— Καλά λοιπόν! Τότε γιατί;

— Έ καλό... δεν καταλαβαίνεις ότι κανείς δεν έμπιστεύεται ένα μεγάλο χρηματικό ποσό σε μια νέα της ηλικίας μου, χωρίς να τη ρωτήση τι θά τό κάνει.

— Βέβαια αυτό εινε πολύ φυσικό.

— Φυσικότατο. Έτσι λοιπόν, επειδή κ' έγώ δεν θέλω ούτε ψέμματα να πω, ούτε να φανερώσω ένα μυστικό που δεν εινε δικό μου, άποφύγω ν' άποτανωθώ στην κυρία δολάρια...

— Αλλά τό μυστικό αυτό, Μαγδαληνή!...

— Η Μαγδαληνή χαμογέλασε κ' άγκάλιασε τη φίλη της.

— Άκουσε, της ελεπε, εάν πρό όλίγου θέλησα να σου άποκρύψω τον έρχομό μου έδώ τό έκανα γιατί προέβλεπα τίς έρωτήσεις σου αυτές, στις οποίες μου εινε άδύνατο να σ' άπαντήσω. Σέχω ότι ύπάρχει ένας θησαυρός χωμένος μέσα σ' αυτό τό σπίτι, αλλά μη ζητήσεις να μάθεις μήτε ποιός έθαψε αυτό τό θησαυρό, μήτε τι σκέπτομαι να τον κάνω... Δέ μπορώ παρά μονάχα ένα πράγμα να σου φανερώσω, δηλαδή αν δεν άνακαλύψω άμέσως αυτό τό θησαυρό, τρομερά δυστυχίματα θά συμβούν γύρω μου.

— Θεέ μου!... άναφώνησε ή Ιωάννα κ' ένα κλήθος έρωτήσεις ήρθαν στα χείλη της. Ελεγε όμως τί δύναμις να κρατηθί.

— Γρήγορα λοιπόν! Στο έρχο! ελεπε μόνο. Άς αναζητήσουμε μαζί τό θησαυρό.

— Άλέσαι λοιπόν να με βοηθήσεις;

— Ναί, με μεγάλη μου προθυμία.

— Τότε άς μοιράσουμε τη δουλειά! έχουμε άρκητή ώρα στη διάθεσή μας! μένα δεν με περιμένουν στο μέγαρο παρά τό βράδι, όσο για σενα...

— Ω! έγώ, είμαι έντελώς έλεύθερη. Ο Γουλιέλμος θά γυρίσει πολύ άργά στο μίλο...

— Άς άφήσουμε τά έπιπλα, ελεπε ή Μαγδαληνή, πολλές φορές τά έρωτα κ' είμαι σίγουρη ότι δεν κλείνουν τίποτε μέσα. Άς έρευνήσουμε τους τοίχους και τά σανιδώματα.

— Σιωπή! διάκοψε ή Ιωάννα ζωηρά. Άκούω βήματα.

— Ποι;

— Έκεί έξω, στο περίφρακτο.

Πήλυσαν στο παράθυρο και είδαν μέσ' από τά τζάμια δυό νέους που φαινότανον σάν ν' αναζητούν κατάλληλο μέρος για να μοιραγίσουν.

Τους είδαν κατόπιν ν' άνασύρουν τά έξίρη τους, να χαιρετιώνται με αυτά και να πετούν τά καπέλλα τους πίσω τους.

— Ο δόν Ραφαήλ! φώναξε ή Ιωάννα.

— Ο κύριος Γοδεφρείδος! φώναξε ή Μαγδαληνή.

Οι έπαφρήσεις αυτές ειναν τόσο σύγχρονες, ώστε δεν άκουσε ή μία τί ελεπε ή άλλη.

Οι δυό ευπατρίδες έπήραν θέσεις άμυντικές. Οι δυό νέες δεν είδαν μά τίποτε συναρπασμένες όλόκληρες από τό θέαμα που έμελλε να έξελιχθί μπροστά τους.

Με τό μέτωπο κολλημένο στα τζάμια κοιτούσαν κ' έσφιγγε ή μία της άλλης τά χείρα. Η Ιωάννα ειναν κατακόκκινη. Έτρωγε με τά βλέμμά της τον Ισπανό άξωματικό κ' έθαύμαζε την άνδρα του, τη χάρη του και την κομψότητά του. Τη στιγμή που ό δόν Ραφαήλ άπόκλισε τον ύποκόμητα και του ξανάδωσε τό έξίφος χαϊρετάοντας της, ό ένθουσιασμός της Ιωάννας δεν έκρατιότανε

πιά. Όλα τά λόγια που της είχε πει πρό όλίγου ή Μαγδαληνή, καθώς και τη συντριβή της ίδιας της ψυχής της, τά είχε ξεχάσει πιά. Ένα πράγμα μονάχα θυμότανε, ότι την άγαπούσε ό ευπατρίδης αυτός, ό ήρωας, ό ήμίθεος.

Η Μαγδαληνή πάλι ειναν έξαιρετικά ταραγμένη.

— Ο κύριος Γοδεφρείδος! έλεγε μέσα της. Αδύνατο! Δεν εινε πολλή ώρα που τον είδα να καβαλλάει τό αλόγο του και να φεύγει για τον πύργο του του Αγίου Αμάνδου! μά και τά ρούχα αυτά δεν εινε του κόμητος. Αλλά τότε, τότε, ποιός εινε αυτός;

Καί με χτυποκάρδι έκύταξε από τό παράθυρο.

Έξαφνα έφερε τό χέρι στα μάτια της, συγκρατώντας μιά κραυγή.

Ο Φλορεστάν έπεσε τρυπημένος στο στήθος από τό σπαθί του δόν Ραφαήλ.

XIV

Πώς ή έπιστολή του ύποκόμητος Φλορεστάν φτάνει στον προορισμό της

Μία μακριά σιωπή εξακολούθησε μέσα στο σπίτι. Η Ιωάννα μετά βίας έκρυβε τη χαρά της για τη νίκη του δόν Ραφαήλ. Άπεναντίας από τά μάτια της Μαγδαληνής κυλούσαν δάκρυα.

— Σκοτώθηκε! ψιθύρισε με άπόγνωση.

— Πώς; ρώτησε ή Ιωάννα. Τόν είδες αυτό τό νέο;

— Όχι.

— Και όμως κλαίς.

— Μοιάζει πάρα πολύ με τον ευεργέτη μου, τον κόμητα Γοδεφρείδο.

Η Ιωάννα που ποτέ δεν είχε δει τον κόμητα της Θούνης, ξαναγύρισε άμέρμην στο παράθυρο, ένθ ή Ιωάννα έλεγε μέσα της:

— Πέθανε! πέθανε!... και ίσως φταίω έγώ γι' αυτό. Άν ελχα ύπερνηκίσει τίς ύτοχρώσεις του πατέρα μου, ό δυστυχισμένος αυτός ποτέ βέβαια δεν θά έρχότανε στην Τουρραίν...

Τί δυστύχημα!

Επειτα πάλι, συνερχόμενη άξαφνα, ελεπε:

— Τί ευτύχημα καλλίτερο!

Άμέσως όμως ένιωσε τύψεις για τη σκληρή εκείνη λέξη και προσπαθώντας να διώξει από τό μυαλό της κάποια κακή σκέψη, πλησίασε τη φίλη της που, καθώς θά τό φαντασθήκατε, κοίταξε από τό παράθυρο τον όραιο της λοχαγό.

Και άκριβώς εκείνη τη στιγμή ό δόν Ραφαήλ, άφου σφούγγισε τό σπαθί του στη γλάνη, τό έβαλε στη θήκη του κ' άπομακρυνότανε τρέχοντας καθώς τον είδαμε για να ζητήσει βοήθεια για τό θύμα του.

Η Ιωάννα τον παρακολούθησε έρωτικά με τά μάτια και λίγο έλειψε ν' άνοήσι τό παράθυρο και να του στείλει τους άσπασμούς της. Όσο για τη Μαγδαληνή, αυτή κοιτούσε τό πτώμα που ειναν πεσμένος με τά χέρια σταυρωτά και με τά μάτια προς τον ήλιο.

Και έλεγε:

— Είν' αυτός άραγε ή μήπως γελιέμαι;

Χωρίς ν' άπάντηση στο έρώτημα αυτό του έαυτού της ή Μαγδαληνή βγήκε τρέχοντας έξω από την κάμαρη.

Σε λίγο, παραπλυνόμενη από την περιέργειά της, έτρεξε κ' ή Ιωάννα έξω και βρήκε τη φίλη της γονατιστή δίπλα στο σώμα του ύποκόμητος να κοιτάζει τό πρόσωπό του με άγωνία.

Ναί, έλεγε, πρέπει να εινε αυτός... Αυτός!... Δεν έχω πιά καμιά άμφιβολία.

— Ποιός αυτός; τη ρώτησε ή Ιωάννα. Ο κύριος Γοδεφρείδος;

— Ο! όχι, όχι, δός σοι ό Θεός! άπάντησε ή Μαγδαληνή. Και έβαλε τό χέρι της στην καρδιά του ύποκόμητος.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Ζή, άνατρεί άόχη! έφώναξε.

— Άλήθεια! ρώτησε ή Ιωάννα με συγκίνηση. Α! τόσο τό καλλίτερο, ό δυστυχισμένος νέος ίσως συνέλθει σε λίγο.

Οι λέξεις αυτές έφεραν σε άμηχανία την κόρη του Λαντρώ.

Ναί, ίσως... ελεπε σε άλλοκοτο τόνο.

— Μας χρειάζεται ένας γιαιτός, έπρόσθεσε ή Ιωάννα, και πάω να τον φωνάσω.

— Στάσου, της ελεπε ή Μαγδαληνή σύντομα. Είταν εύκολο να μαντέψει κανείς από τά χαρακτηριστικά της τη σοφροσύνη των σκέψεων της.

— Βοηθήσε με, ελεπε άξαφνα στην Ιωάννα.

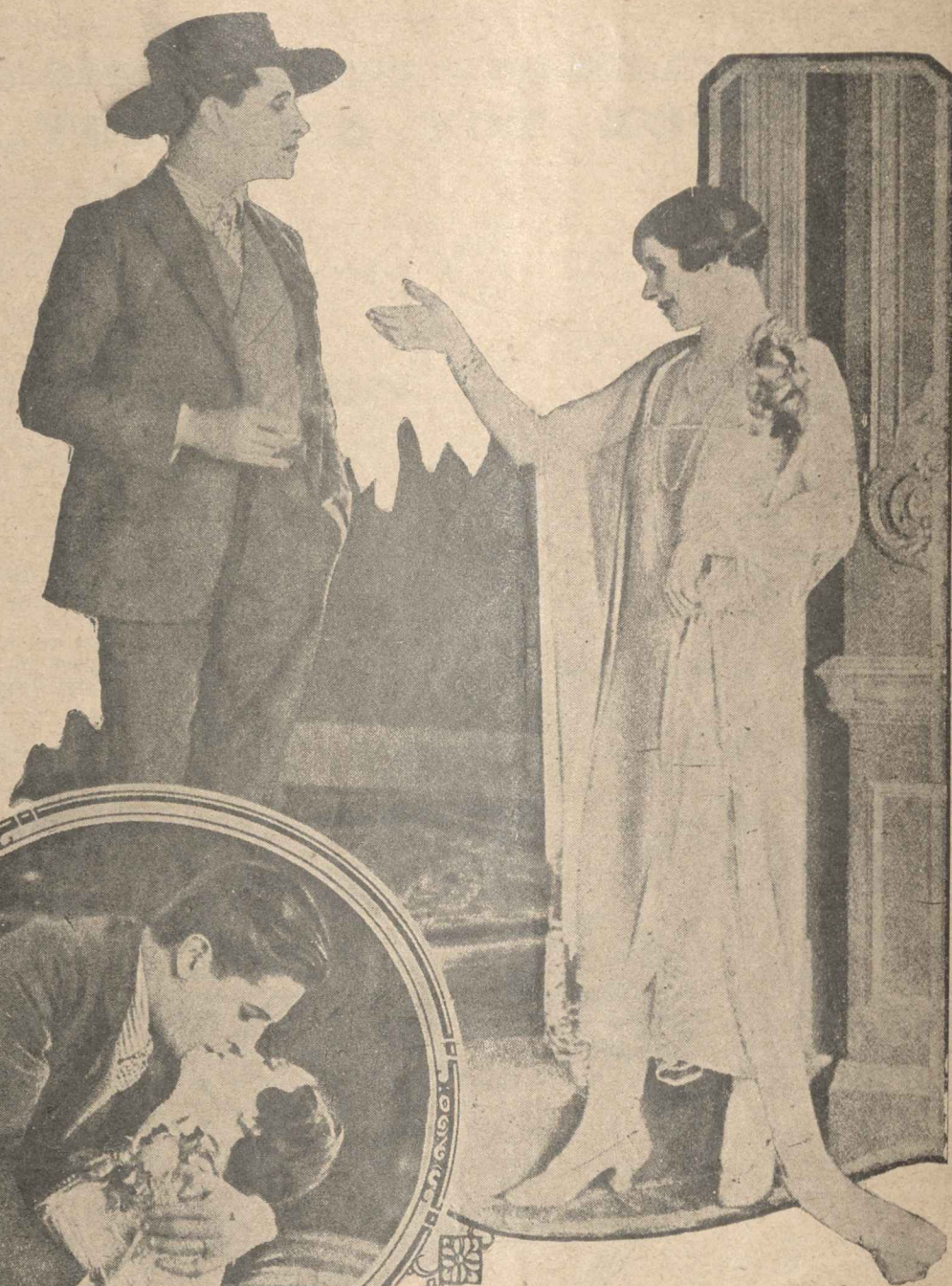
— Τι θέλεις να κάνουμε;

— Να μεταφέρουμε τον πληγωμένο στο σπίτι μου.

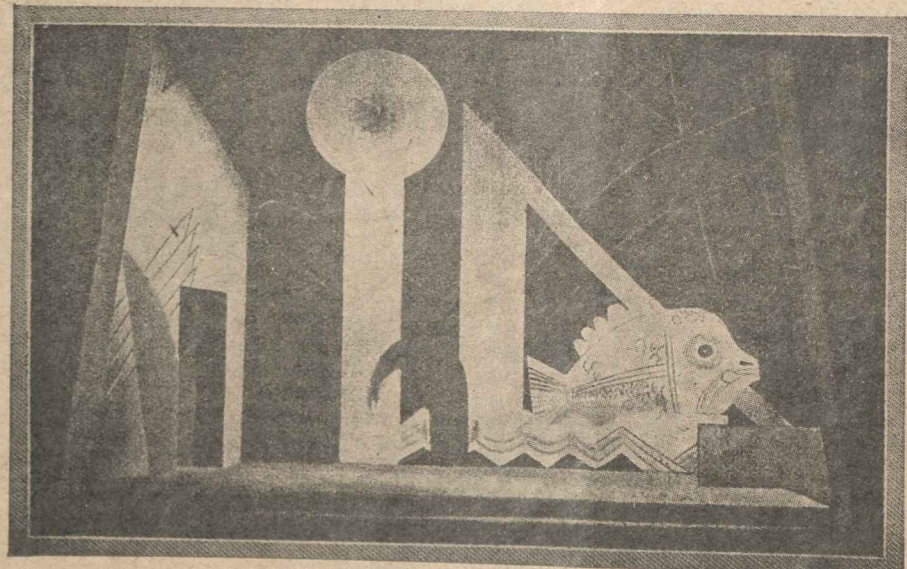
— Πώς;... σ' αυτό τό έρείπιο;

— Βοηθήσε με σου λέω. (Ακολουθεί)

Α
Π
Ο
Τ
Ο
Ν
Κ
Ι
Ν
Η
Μ
Α
Τ
Ο
Γ
Ρ
Α
Φ
Ο
Ν

Ο πρωταγωνιστής του Κινηματογράφου Βαλεντίνο εις δύο από τας πλέον περιπαθείς σκηνάς του έργου «Ένα όνειρο».

Από τὰ περίεργα τῆς συγχρόνου ζωγραφικῆς. Ο σκηνικός διάκοσμος ἐνὸς θεάτρου, ὅπως τὸν ἐφάντασεν καὶ τὸν ἐξωγράφησεν ἕνας φουτουρίστας ζωγράφος.

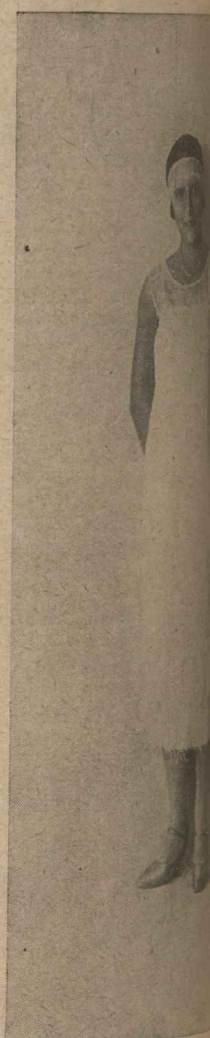

Ένα περίεργον εἶδον καμήλα με μικροσκοπικὸν χρυσάφι! Εὐρίστηκον παρὰ τὰς

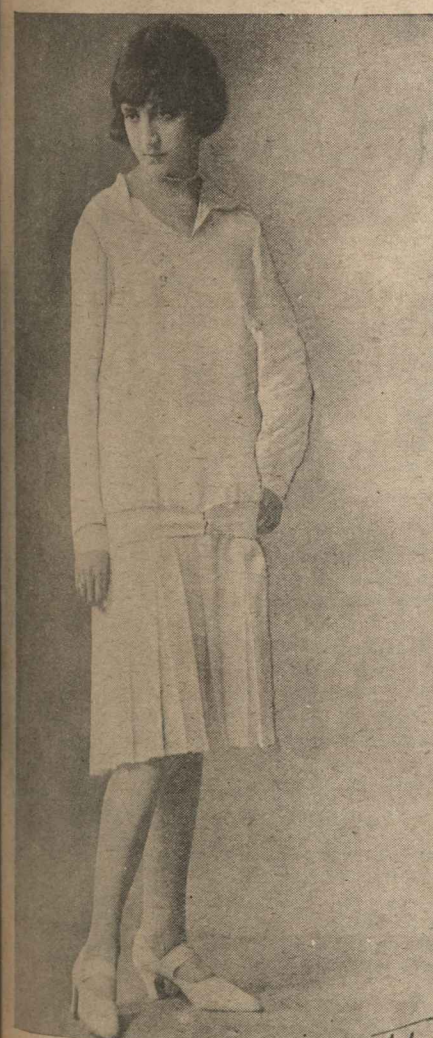

Ο
ΛΑΤΡΕΥΤΟΣ
ΤΩΝ
ΑΤΘΙΔΩΝ

Ο Βαλεντίνο με στολήν Ρώσου συνταγματάρχου εἰς τὸ Ρωσικῆς ὑποθέσεως ἔργον «Πιστὸς εἰς τὸν Τσάρον»

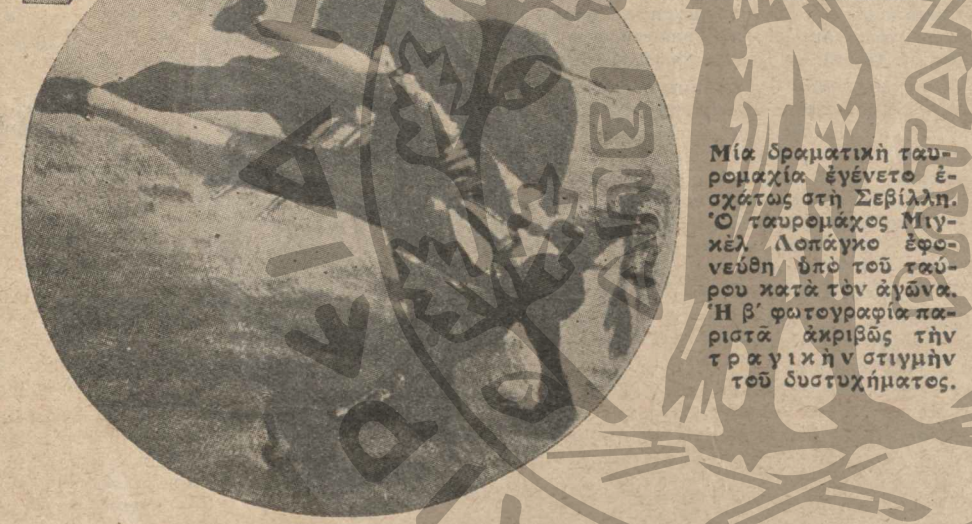
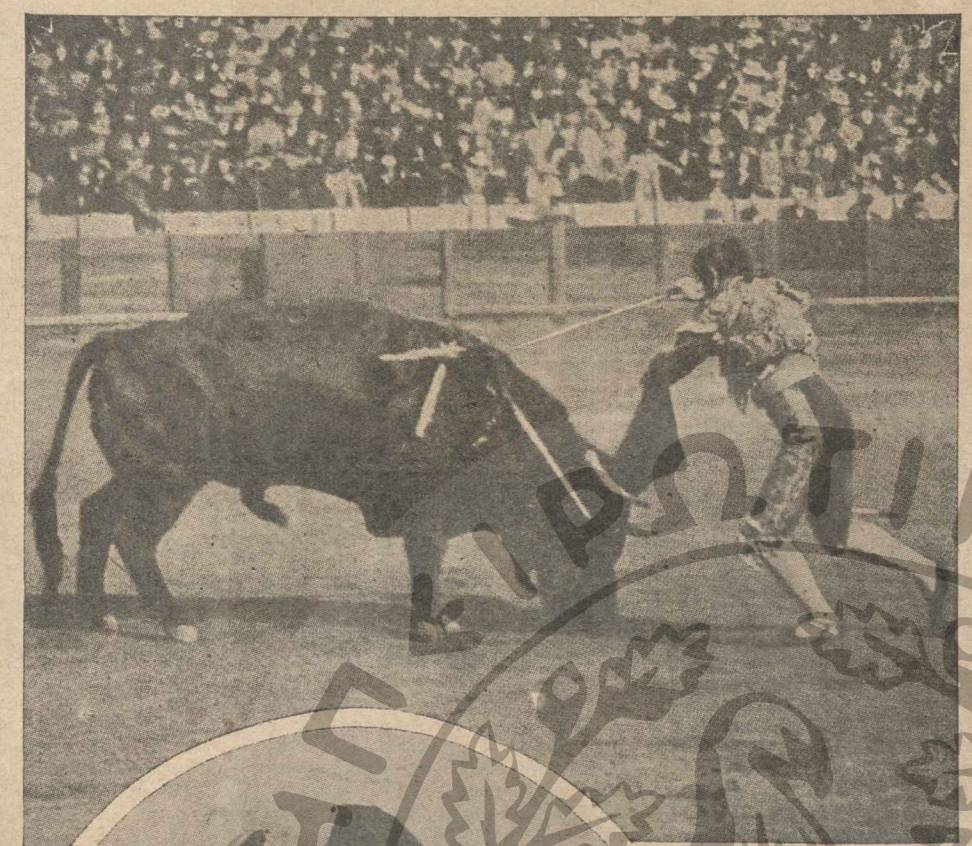
Ἡ Δίς Λουίζα Βερνὼν με τὸν κ. Μανουσῆν εἰς τὸ Φέξ-Γρέτ στὸν χορὸν τοῦ «Ἀττικὸῦ Ὀμί-Ταγκὸ στὸν χορὸν τοῦ «Συλ-λου», τὸν δὸνῶν

Ἡ Δίς Σοφία Κέντου ἡ ὁποία ἐβραβεύθη με τὸν κ. Μανουσῆν εἰς τὸ Φέξ-Γρέτ στὸν χορὸν τοῦ «Ἀττικὸῦ Ὀμί-Ταγκὸ», καθὼς καὶ στὸν χορὸν τοῦ «Συλ-λου» ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας, μετὰ καβαλλιέρων τὸν κ. Ἡρ. Παντούλην.

Πολλοὶ θὰ ἐνθυμοῦνται ἴσως τὰς δύο Γαλλίδας, τὰς δίδας Ἑρμιόνην Σωσσὺρ καὶ Μάρθαν Σὺλιέ, περὶ εἶχαν ἔλθει στὸν Πειραιᾶ τὸ 1924, διασχίσασαι 1700 μίλια μὲναι τὸν μετὰ μικρὸν κότερο. Ἰδεὺς τὰς πάλιν ἐπὶ τοῦ νέου τὸν ἱστιοφόρου μετὰ τὴν δίδα Μαγιάρ, εἰς μίαν περιοδείαν τὸν στοὺς ὠκεανούς.

Μία δραματικὴ ταυρομαχία ἐγένετο ἐσχάτως στὴ Σεβίλλη. Ὁ ταυρομάχος Μιγκέλ Λοπάγκο ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ταύρου κατὰ τὸν ἀγῶνα. Ἡ β' φωτογραφία παριστᾷ ἀκριβῶς τὴν τραγικὴν στιγμὴν τοῦ δυστυχήματος.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΛΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Υστερα έπληξε εις τὸ δρισθὲν μέρος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Κατέβηκα πάλι με τὸν κ. Τρελόνη εἰς τὸν τάφο. Μαζί μας εἶχαμε φανάρι καὶ σχοινιά. Ἦταν φανερό ὅτι κάποιοι εἶχε μπει μέσα τὸν τάφο κατὰ τὴν ἀπουσία μας. Ἡ πέτρινη πλάκα, πού ἐκλεινε τὴν εἰσοδὸ τοῦ τάφου εἶτανε καταγής, καὶ ἕνα σχοινὶ κρεμόταν στὸ ὕψωμα τοῦ βράχου. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὑπῆρχε ἕνα ἄλλο σχοινὶ ὡς τὸν τάφο τῆς Μούμιας. Κυταχθήκαμε ἀλλὰ κανένας μας δὲν ἐπρόφερε λέξι. Ἀμέσως μοῦ ἤλθε εἰς τὸν νοῦ ἡ ἰδέα ὅτι μᾶς εἶχαν στήσει παγίδα. Κάποιοι μπορούσε νὰ κώχη τὸ σχοινί, μετὰ τὸ ὅποιο εἰμεθα δεμένοι καὶ νὰ μᾶ, ἀναγκάσει νὰ ταφοῦμε ζωντανοί. Ἡ σκέψις αὐτὴ ἦτο τρομακτικὴ. Ἦταν ὁμοῦ ἀργὰ γὰ νὰ πιάσω τίποτε, καὶ ἐρεῖνα σιωπηλῶς. Ἐμπήκαμε μετὰ τὰ φανάρια μας εἰς τὸ δωμάτιο ὅπου εἶχαμε εὖρει τὴν σαρκοφάγο. Ὁ τάφος ἦτο ἱεροφάνεια, παρὰ τὴν λάμνη τῶν εἰκόνων καὶ τῶν στολισμάτων τῶν τοίχων.

Κατὰ γῆς ἐκεῖτο τὸ σαβανωμένο σῶμα τῆς Μούμιας τῆς Βασιλίσσης Τέρας· πλησίον τῆς ἦσαν ξεπλωμένοι, εἰς στάσεις τρομακτικὰ νεκροί, οἱ τρεῖς Ἀραβες, οἱ ὁποῖοι μᾶς εἶχαν ἐγκαταλείψει. Τὰ προσώπα τῶν, ἦσαν κατὰμαυρα. Τὰ χέρια τῶν ἦσαν αἰματομένενα, καθὼς καὶ ὁ λαϊμός τῶν. Ἦταν φανερό ὅτι τοὺς εἶχαν πνίξει. Εἰς τὸν λαϊμὸ τοῦ καθενὸς ὑπῆρχαν μαύρα σημάδια, σὰν νὰ εἶχαν γίνει ἀπὸ ἕνα χερί μετὰ δάκτυλα.

Ὁ Τρελόνη καὶ ἐγὼ ἐπλησιάσαμε, εἶχαμε καταληφθεὶ ἀπὸ τρόμο, διὰ τὸ ἔξῃ καταπληκτικὸ φαινόμενον: Ἐπάνω εἰς τὸ στήθος τῆς Μούμιας, ἦταν ἀκουμπισμένον ἕνα χερί μετὰ δάκτυλα, κίτρινασμένον. Εἰς τὸν καρπὸν ὑπῆρχε μία κόκκινη πληγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔρρεαν σταγόνες αἵματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

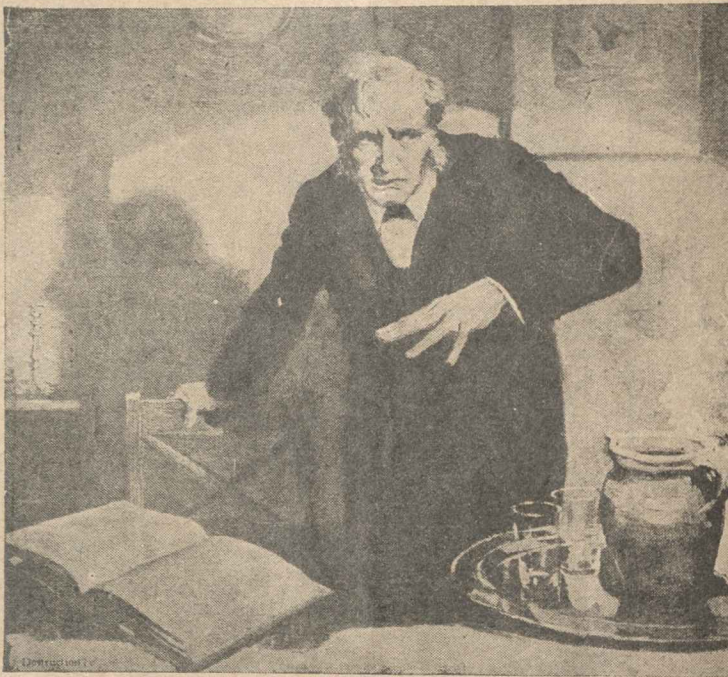
Τὸ μαγικὸ κιβώτιο

"Ὅταν συνήλθαμε ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μας δὲν ἐξάσαμε οὐτε ἕνα λεπτόν. Ἐπὶ μαζὶ μας τὴ Μούμια. Ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸν τάφο. Εἶδα τὸν κ. Τρελόνη πού κρατοῦσε τὸ κομμένο χερί. Ἐπειτα τὸ ἔκρυψε εἰς τὸ στήθος του γὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ καλλίτερα. Ἀφῆσαμε τοὺς νεκροὺς Ἀραβας. Μετὰ τὰ χέρια μας μεταφέραμε τὴ Μούμια καὶ τὴν ἐκρύψαμε μέσα στὴ γῆ. Κατόπιν ἐπεσεύσαμε εἰς τὴν εἰσοδὸ τῆς κοιλάδος, ὅπου μᾶς περιμενε ἡ συνοδεία μας. Ἐξοικνουσαν ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή. Ὁ ἀρχηγός, εἰς τὸν ὁποῖον παρεπονέθημεν, μᾶς εἶπε ὅτι εἶχε ἐκτελέσει τὴν ἀποστολή του. Εἶχαν περάσει ἡ τρεῖς ἡμέρες. Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμε εἰς τὸ Κάιρον. Τὴν 3ην Νοεμβρίου 1884 εἶχαμε εἰσελθεῖ εἰς τὸν τάφο τῆς Μούμιας γιὰ δευτέρα φορά.

Ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ Κάιρον γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ θὰ ἐπέρναμε τὸ ἀνέμωλον γιὰ τὴν Μασσαλία. Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια ὁ κ. Τρελόνη εὗρε ἕνα τηλεγράφημα, πού τοῦ ἀνῆγγελε τὸν θάνατον τῆς γυναίκας του. Ἡ κ. Τρελόνη εἶχε πεθάνει συνεχεῖς τοκετοῦ. Τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἦταν κορίτσι, ἔχαιρε ἀκραῶς υγείας.

Ὁ φίλος μου ἀνεχώρησε ὁλοταχὺς μετὰ τὸ ἔσπρες. Μοῦ ἐμπιστεύθη τὸ πολὺτιμον φορτίον γὰ νὰ τὸ μεταφέρω εἰς τὸ Λονδίον. Ἐφθάσα ἐκεῖ σὺν καὶ ἀσφαλῆς. Ἡ κηδεὶα εἶχε γίνει πρὸ μῆος ἑβδομάδος. Ὁ κ. Τρελόνη εἶχε στείλει τὸ κοριτσάκι στὴν ἐξοχή. Προσπαθούσε νὰ περισυλλέξῃ τὰς σκέψεις του κατόπιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀπολείας, καὶ νὰ ἀφιερωθῇ καὶ πάλι εἰς τὴν ἐργασία του. Ἦταν φανερό ἡ λύπη, πού ἐδηλητήριαζε τὴν ψυχὴ του. Τὸ κτύπημα τῆς Μούμιας τὸν εἶχε πλῆξει σκληρὰ. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει καὶ ἡ ἐκφάνσις τῆς μορφῆς του εἶχε γίνει ξηρὰ καὶ αὐστηρά. Τὸ μεδίαμα εἶχε σβύσει ἀπὸ τὰ χεῖλιά του.

Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις ἡ ἐργασία εἶχε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα. Εἰς τὴν ἐργασία ἀφιέρωσε τὴν ψυχὴν του καὶ τὴ ζωὴν του. Ὁ θάνατος τῆς γυναίκας του καὶ ἡ γέννησις τῆς κόρης του εἶχαν λάβει χώρα ἐνὸς περιεργαζόμεθα τὸν τάφο τῆς Βασιλίσσης Τέρας. Μοῦ εἶπε μερικὰ λόγια γιὰ τὴν κόρη του. Ἀντελήφθη ὅτι τὴν ὑπεργαπούσε. Ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ λησμονήσῃ, πῶς ἡ γέννησις τῆς ἦταν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας. Ἡ μικρὴ αὐτὴ ὑπαρξίς, συγκινούσε ἐν τούτοις τὴν πατρικὴν καρδίαν του. Μία μέρα μοῦ εἶπε:

Συνήσα ταραγμένος...

λεπτικοὶ λαμπτήρες μεγάλης ἐντάσεως, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ δωματίου. Τὸ τραπέζι εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο τοποθετημένο τὸ ἐπτάγωνον κιβώτιον ἦτο τραηγμένο εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου. Τὸ κιβώτιον ἔλαμπε ἀπ' ἔξω καὶ ἀπὸ μέσα, σὰν νὰ εἶχε καὶ ἀπὸ μέσα ἐσωτερικὴ λάμψη.

— Πῶς σὰς φαίνεται αὐτό; μ' ἐρώτησε.

— Εἶνε ὑπέροχο! ἀπήντησα. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποκαλέσετε "Τὸ Μαγικὸ Κιβώτιον", ἐὰν λάμπει πάντοτε ἔτσι. Εἶνε σὰν νὰ ἔχη ζωὴ μέσα του.

— Ζεθετε γιατί λάμπει ἔτσι;

— Ἀπὸ τὴν ἀνταύγεια φωτός, ὑποθέτω.

— Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διευθέτησιν τοῦ φωτός.

Ἐξαφὰ ἀνῆκε τὰ συνειδημένα φῶτα τοῦ δωματίου καὶ ἔσβησε τὰ ἄλλα ἐκεῖνα πού ἦσαν προηγουμένως ἀναμμένα. Ἀμέσως τὸ κιβώτιον ἔλαμψε τὴν μεγάλην λάμψιν του. Ἐμεινε ὅπως ἦτο καὶ ἄλλοτε, σὰν ἕνα κοινὸν κιβώτιον ἀπὸ πέτρα.

— Παρατηρησατε τίποτε, ὡς πρὸς τὴν διευθέτησιν τῶν ηλεκτρικῶν λαμπτήρων; ἠρώτησε.

— Ὁχι.

— Καὶ ὁμοῦ ἦσαν διευθετημένα ἀπαράλλαχτα ὅπως ὁ ἀστέρας μὸς τῆς Μικρᾶς Ἀρκτοῦ, εἰς τὸ κόσμημα τῶν ἐπτὰ ἀστέρων.

Κατόπιν ὁ κ. Τρελόνη, συνέχισε:

— Ἐπὶ δεκαεξὶ ἔτη δὲν ἐπαυσα νὰ ζητῶ ἕνα συμπέρασμα ἀπὸ μυστήριον αὐτό. Χθὲς τὸ βράδυ μόνον μοῦ φάνηκε πῶς εὕρηκα μὴ ἐξήγησι. Ἰσως τὴν εὕρηκα τὴν ὁρα τοῦ ὄντων μου, γιατί ἐξήγησα ταραγμένος, ἐπὶ ἡμέραν ἀπὸ τὸν κρεββάτι μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ πιάσω κατὰ, χωρὶς καλὰ νὰ ξέρω τί.

(Ακολουθεῖ)

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΠΕ'Υ'

Ἐξακολουθούμεν τὴν συνέχειαν τοῦ πρωτοτύπου τούτου Δε' ἔκον, τὸ ὁποῖον κατέκτησε τόσον τοὺς ἀναγνώστας μας.

Τότε ὁ γαμβρὸς λῦει τοὺς δύο βοστρύχους τῆς γυναίκας του, κατόπιν ἐνώνουν τὰς κεφαλὰς τὸν καὶ ὁ βραχμάνος ἱερεὺς τοὺς κοιτᾷ μετὰ λίγο νερὸ τοῦ δοχείου.

Εἰς τὸν *Βουδδισμόν* ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὅτι εἶνε μεταρρυθμιστὴς τοῦ Βραχμανισμοῦ, ὁ γάμος θεωρεῖται, ὡς «κατάστασις κατωτέρα» τοῦ ἀνθρώπου. Ὅτι εἶνε ἐμπόδιον εἰς τὴν σωτηρίαν του καὶ διὰ τοῦτο κανεῖς ἱερεὺς δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὸν γάμον.

Μικτὸς γάμος λέγεται δταν ἐνώνονται εἰς γάμον δύο ἀνήκοντες εἰς διάφορα δόγματα. Αἱ διαφοραὶ θρησκευτικαὶ ἀρχαί, προσπαθοῦν νὰ ἐμποδίσουν τοὺς ὁπαδοὺς τοὺς ἀπὸ τοὺς μικτοὺς γάμους, καὶ ὅσοι δὲν δύναται νὰ τὸ κατορθώσων, τοὺς βάζουν ὅρους αὐστηροῦς, ἰδίως εἰς τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τους.

Τὸ καθολικὸν δόγμα εἶνε τὸ περὶ ἀδιάλλαχτο εἰς τὸ ζήτημα τῶν μικτῶν γάμων.

Ὁ *Πολιτικὸς γάμος* εἶνε ἕνας θεσμὸς πού εἰσῆλθῃ εἰς τὴν Νομοθεσίαν καὶ τὰ ἔθιμα ὅλης τῆς Δύσεως. Ὁ πολιτικὸς γάμος, πού κανονίζει τὰς περιουσίας καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν, εἶνε ὁ μόνος ὑποχρεωτικὸς εἰς ὅλην τὴν Δύσιν πλὴν τῆς Ἰσπανίας.

Οἱ συνάπτοντες τέτοιον ἑτεροδόξον, ἐννοεῖται ὅτι ἀπαλλάσσονται τοῦ μικτοῦ θρησκευτικοῦ γάμου.

Ἐρχόμεθα εἰς ἕνα ἄλλο ζήτημα.

Τὸ σημαίνει *Ἰδιότητα*.

— Ἰδιότητα σημαίνει ἐγκαταλείπω σῶμα καὶ καρδίαν εἰς ἐν προσφιλὲς πρόσωπον. Μία τέτοια «ἐγκατάλειψις» περιγράφει ὁ δαιμόνιος Θεοφίλος Γκωτιέ. Τὴν παρερχόμεθα, ἂν καὶ εἶνε καλλιτεχνικὸν ἀριστοῦργημα, καὶ ἐρχόμεθα εἰς ἄλλο ζήτημα.

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦ «*Διαζυγίου*».

Ὁ Μίλτον, ὁ μέγας Ἀγγλὸς ποιητής, λέγει περὶ τοῦ διαζυγίου:

— Δὲν εἶνε ὁ Θεός, πού ἀπηγόρευσε τὸ διαζύγιον. Εἶνε οἱ παπάδες.

Ὁ Βολταίρος ἔγραφε:

— Τὸ διαζύγιον συνεστήθη, πιστεύω, σχεδὸν τὴν ἴσιν ἡμέραν μετὰ τὸν γάμον. Μ' ὅλα ταῦτα θαρρῶ, ὅτι ὁ γάμος εἶνε καμμία ἑβδομάδα ἀρχαιότερος, δηλαδὴ ὅτι μετὰ δεκαπέντε μέρες, ἔστακώθη καὶ ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὴν γυναῖκα του, μετὰ ἕνα μῆνα τὴν ἐκτίναξε καὶ ἐχωρίσθη μετὰ ἑξ ἑβδομάδας συμβιώσεως.

Εἰς τὴν Ρωσίαν ὡς ἐξῆς γινόμενα ἄλλοτε τὸ διαζύγιον:

Ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἐπῆγγαζαν εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἐπρόβουσαν δυνατὰ, ὁ ἕνας ἀπὸ τῆς μῆς μεριάς καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἕνα πανί, ἕως ὅτου χωρισθῇ εἰς δύο.

Ἐπειτα ἐχωρίζοντο ὁ καθένας μετὰ τὸ ἕνα κομμάτι πανὶ καὶ τὸ διαζύγιον ἦταν περὶ «τετελεσμένο».

Εἰς τὴν παλαιὰν Ἑλβετίαν εἶχαν ἕνα περίεργον ἔθιμον.

Πρὶν κληρονομήσῃ τὸ διαζύγιον ἐβαζαν ἄνδρα καὶ γυναῖκα, μαζὶ κλεισμένους εἰς ἕνα δωμάτιον ὀκτὼ μέρες, μετὰ μόνον ἕνα τραπέζι, μὴ καρέκλα καὶ ἕνα κρεβάτι, γιὰ νὰ δοκιμάσουν ἐὰν μπορούσε τὸ κακὸν νὰ διορθωθῇ καὶ ἐὰν οἱ λόγοι τοῦ διαζυγίου ἦσαν σοβαροί.

Ἄνε ὅτι σὺν περισσοτέροις περιπτώσεσι, ἡ ὁρεξις τοῦ διαζυγίου τοὺς εἶχε περᾶσει.

Τὸ ποτεῖον.

Νὰ καὶ μία ἰδέα τοῦ Σταντάλ, ὑπὲρ τοῦ διαζυγίου:

— Μόνον ἕνα μέσον ὑπάρχει διὰ περισσοτέραν πιστότητα εἰς τὸν γάμον, τὸ ἔξῃ:

Νὰ δοθῇ ἐλευθερία εἰς τὰς νέας καὶ τὸ διαζύγιον εἰς τοὺς παντρευμένους.

ΤΟ ΔΥΝΑΤΟ ΦΥΛΟ

Γεννᾶται τώρα τὸ ἐρώτημα ποῖ εἶνε τὸ ισχυρότερον φύλο, ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναῖκα;

Ὁ ἄνδρας θὰ κυβερνᾷ πάντοτε τὴν γῆν, τὴς γυναῖκες καὶ ὅλα τὰ ζῶα πού βρίσκονται ἄπάνω σ' αὐτήν;

Ἡ Σάρα Μπερνάρ σὲ μὴ συζητήσῃ πού ἔγινε ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, εἶπε:

— Ἄν ὁ ἄνδρας θελήσῃ νὰ μελετήσῃ τὸ ζωικὸ βασίλειον καὶ τοὺς ἀλλοκότους τρόπους μετὰ τοὺς ὁποῖους ἐργάζεται ἡ φύσις, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοποὺς τῆς, πιθανόν ν' ἀλλάξῃ ἰδέαν γιὰ τὴν γυναῖκα.

Καὶ ἀνέφερε τὸν «παράσιτον κάβουρα» τοῦ Δαρβίνου. Στὸν ὁκεανὸν δηλαδὴ, ἀλιεύεται ἕνας τεράστιος κάβουρας, τοῦ ὁποῖου τὸ κρέας εἶνε νοστιμώτατον καὶ ὁ ὁποῖος πάντα εἶνε θηλυκός. Πάντοτε ὁμοῦ, δταν συλληφθῇ ὁ θηλυκός, κάτω ἀπὸ τὸ πόδι του βρίσκεται καὶ ἕνα καβουράκι ἐλάχιστον, τὸ ὁποῖον τὴς περισσώτερος φορὴς οἱ παρὰδὲς οὐτε τὸ προσέχουν καὶ, αὐτὸς ὁ ἐλάχιστος εἶνε ὁ ἀρσενικός, ὁ σύζυγος τοῦ τεραστίου θηλυκοῦ, κολιημένος στὸ σῶμα τοῦ μεγάλου καὶ τρεφόμενος ἀπὸ αὐτό.

Ἐκεῖ θερμὸς καὶ ἀσφαλῆς, χωρὶς φόβον ἀπὸ ἐπιθέσεις ἄλλων ζώων, ζεῖ ὁ μικρὸς σύζυγος, χρησίμος μόνον γιὰ τὴς σπάνιες καὶ ἐπιστῆμες περιστάσεις.

Καὶ λέγει:

Ὁ ἄνδρας στοὺς παλαιοὺς καιροὺς, ἦταν περὶ δυνατὸς ἀπὸ σήμερον. Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ βγαίνει καὶ νὰ πολεμᾷ μετὰ ἀκούσιδος καὶ μαμουθ καὶ κάθε εἶδους ἀγρία ζῶα, ἐνῷ ἡ γυναῖκα ἔμενε στὰ σπηλαία φροντίζουσα γιὰ τὰ νεογνά τῆς.

Ἐταὶ ὁ ἄνδρας ἀνεπτύχθη καὶ ἡ γυναῖκα ὑστέρησε.

Τώρα ὁμοῦ πού ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ ἐπιστήμη προσδεύουν, τοῦ ἀνδρὸς ἡ δύναμις ὀλιγοστεύει, ἐνῷ αὐξάνει τῆς γυναίκας.

— Καί... ἴσως μὴ ἡμέρα ὁ σύζυγος νὰ καταστήσῃ τὸ καβουράκι, τῆς καβουράρας πεία, συζύγου του!

Ἡ ἀτομικὴ δύναμις κατηργήθη πράγματι σήμερον.

Ἡ βασιλεία τοῦ ἀνδρὸς δίδει ἐπὶ τῆς γῆς.

Οἱ ἄνθρωποι σήμερον πιέζουν κομβία ἡλεκτρικὰ καὶ δολιχὰ ἐργαστήρια ἀρχίζουν νὰ ἐργάζονται.

Μετακινοῦν ἕνα μικρὸ σιδηρεῖον ἐργαλεῖον, ὅπως στὸ αὐτοκίνητον ἢ τὸ ἀεροπλάνον, καὶ διασχίζουν ὁδοὺς μεγάλας, χωρὶς καμμία προσπάθεια.

Οἱ ἄνδρες εἶσι ἐκφυλίζοντες.

Ἡ γυναῖκα ὁμοῦ δυναμοῦνται. Προσδεύουν, ἐργάζονται, ἀναπληροῦν τοὺς ἄνδρες, καθίστανται ἱκαναὲς νὰ κατασκευάσων τὴν ἀνθρώπινην φυλὴν.

Πολὺ πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ Κομφούκιος, ὁ μέγας καὶ εὐγενὴς φιλόσοφος καὶ θρησκευτικὸς διδάσκαλος τῶν κινεζικῶν, εἶπεν:

— Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς δημιουργίας.

Ὁ Λέσσινγκ ἀκόμη εἶπεν:

— Ἡ φύσις ἡ ἴδια θέλησε νὰ εἶνε ἡ γυναῖκα τὸ ἀριστοῦργημα τῆς.

Ὁ Τέννισον ὁμοῦ διαφανῶν, ὠνόμασε τὴν γυναῖκα:

— Μικρότερον ἀνθρώπον!

Ὁ Οὐάιλνγκτον Ἰρβίγγ, εἶπε περὶ τῆς γυναίκας:

— Μοῦ ἐδόθη πολλάκις ἡ ἐμπειρία νὰ παρατηρήσω τὸ σθένος, μετὰ τὸ ὅποιο ἡ γυναῖκα ὀπιομένου τις πλέον καταθλιπτικῆς ἀντιστροφῆς τῆς τύχης. Τὰ δυστύχημα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα συνεβρίθουν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὸν καταρρίπτουν, φαίνεται πῶς ξεπηδοῦν ὅλην τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἀσθενεστεροῦ φύλου καὶ τοῦ δίνοντος τὴν ἀφοβίαν καὶ τέτοια ἀνύψωσιν, πού πολλὰς φορὴς πλησιάζει τὸ θεῖον!

Οἱ ἄνδρες διὰ μέσον τῶν αἰώνων ἀνῆλθον ν' ἀναγνωρίσουν τὴς γυναῖκες. Ἡ φωνὴ ὁμοῦ τῆς ἀληθείας, ἐσπᾷ διὰ τῶν διανοουμένων πολλὰς μοναχίας τῆς.

Ὁ Ἀμαρτίνος εἶπε:

— Ὑπάρχει μία γυναῖκα στὴν ἀρχὴν ὅλων μεγάλων πραγμάτων. Τοῦτο φαίνεται περισσώτερον σὺν διαφόροις θρησκείαις.

Στὴν Ὀρθόδοξον θρησκείαν, ἀπαντῶμεν τὴν πλουσίαν καὶ δυνατὴν χίραν, τὴν ὁποῖαν ἐνυμφεύθη ὁ Μωάμεθ, γὰ τὸν ὅσην διαρκῶς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, γὰ τὸν ἐνισχυτὴ χρηματικῶς καὶ γὰ ἔχῃ μεγάλην ἐπιρροὴν ἀπάνω του, ἐφ' ὅσον ζῶσε.

Ἀπὸ τὴς πολλῆς γυναίκας πού ἀπόχτησε ὁ Μωάμεθ, ὡς διδάσκαλος καὶ ἀκόλουθος τῆς πολυγαμίας, μόνον σ' αὐτὴν ἐπέτρεψε νὰ μὴ στῇ Παράδεισος.

Ὁ Γκαίτε, σὺν Φόονστ, προσφέρει τὸν καλλίτερον φόρον σεβασμοῦ πρὸς τὴν γυναῖκα. Παρουσιάζει τὴν αἰώναν γυναῖκα, ὁδηγοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους πάντοτε πρὸς τὰ ἐπάνω. (Ἀκολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY GUY DE MAUPASSANT

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΟΤΕ

ΕΝΤΕΚΑ κυνηγοί, όχτω νέες κυρίες κι' ό γιατρός της έξοχης καθόντουσαν στην τραπέζια, γύρω από το μεγάλο τραπέζι, που ήταν γεμάτο φρούτα και άνθη. Ο μαρκήσιος ντε Μπερτάνς έδινε ένα δείπνο στη βίλλα του για την έναρξη της σαιζόν του κυνηγιού.

Κουβέντιαζαν για τόν έρωτα κι' ειδικώς για τα ζήτεια αν μπορούσε κανείς ν' αγαπήσει σε' αλήθεια περισσότερες από μια φορές. 'Ανάφεραν παραδείγματα ανθρώπων που καρδιά τους μία φορά μονάχα. Μά η γενική γνώμη ήταν ότι η αγάπη, σαν τις άρρώστειες, μπορεί να χτυπήσει πολλές φορές τον ίδιον άνθρωπο και στο τέλος να τον σκοτώσει.

Οι γυναίκες ωστόσο που ή βάση των συζητήσεών τους είχε τις πιο πολλές φορές ό ρωμαντισμός, βεβαίωναν ότι η αγάπη, ή μεγάλη, ή αληθινή αγάπη, δε μπορούσε να βρει τον άνθρωπο παρά μια φορά μονάχα, πεφτοντας σαν κεραυνός κι' αφήνοντας τα σπυρίδια του χτυπήματος της αιώνια.

Επειδή όμως ή συζήτηση τραβιόταν πολύ χωρίς να συμφωνούν, τότε οι συνδαιτηγμένες πήραν για διαταγή τους ό γιατρός, έναν παλιό Παρισινό γιατρό που είχε αποτραβηχτεί στην έξοχό, και τον παρακάλεσαν να τους πει τη γνώμη του.

Μά κι' αυτός, δεν είχε καμιά γνώμη.

— Γνώρισα ωστόσο, είπε, μι' αγάπη που βόσπηξε πενήντα πέντε δόκλιντρα χρόνια χωρίς να κενώσει ούτε μια μέρα και που τελείωσε μόνο με το θάνατο.

Η μαρκησία χτύπησε τα χέρια της.

— Τι ώραία που είναι μια τέτοια αγάπη! είπε. Τι όνειρο! Τι ευτυχία να ζή κανείς πενήντα πέντε χρόνια μέσα στη φλόγα της ίδιας αγάπης! Πόσο ευτυχής έπρεπε να είναι και πόσο έπρεπε να ευλογεί τη ζωή εκείνος που τον αγάπησαν έτσι!

Αλήθεια, κυρία μου, είπε ό γιατρός χαμογελώντας, δε γελοιοποίησε στο τελευταίο σημείο γιατί εκείνος που αγαπήθηκε τόσο πολύ ήταν πράγματι άγριος. Όσο για εκείνην που τον αγάπησε, τη γυναίκα, αυτή την έξερετε καλά. Ήταν ή γριά που έρχόταν κάθε χρόνο εδώ, και έφτιαχνε τις σπασμένες σας καρέκλες. 'Ακούστε με όμως καλύτερα.

Ο ένθουσιασμός των γυναικών επεσάμεισας και το πρόσωπό τους φάνε-ρωσε μια περιφρόνηση, σά να ήταν υποχρεωμένη ή αγάπη να πληρώνει μονάχα τους λεπτούς και τους εγγενείς ανθρώπους.

Πρό τριών μηνών, εξακολούθησε ό γιατρός, με φωνάζανε να πάω να δω αυτή τη γυναίκα που ήταν έτοιμοθάναι. Όταν έπληξα, ό παπας ήταν κιόλας εκεί. Μας είπε τις τελευταίες της βελήσεις και για να τις δικαιολογήσει μας διηγήθηκε όλη της τη ζωή. Ποτέ μου δεν άκουσα πιο συγκινητική και αλλόκοτη ιστορία.

Ο πατέρας της διόρθωσε κι' αυτός χαλασμένες καρέκλες κι' ή μητέρα της τον έβρισησε στη δουλειά του. Ζούσαν μέσα σ' ένα άμυδι μ' ένα παλιάλογο και γύριζαν σά χωριά.

Όσο ήταν μικρή οι γονείς της της φερνιόντουσαν σκληρά και δεν την άφηναν να έχει σχέσεις και να παίζει με τάλλα τα παιδιά. Άμα μεγάλωσε λίγο, την έστελναν να μαζεύει βούδια. Τότε γνωρίστηκε με μερικά παιδιά, αλλά αυτή τη φορά οι γονείς τών καινούργιων της φίλων δεν τους άφηναν να παγαίνουν μαζί της.

Πολλές φορές μάλιστα τα μ.κρά μαγκόπαιδα την πετροβολούσαν.

Πού και πού μερικές κυρίες που την εδοπλαχίζόντουσαν τις έδιναν λίγες πεντάρες που εκείνη τις φύλαγε σά θησαυρό.

Μια μέρα, θά ήταν ως έντεκα, χρόνων περνώοντας από το κοιμητήριο ενός χωριού, αλάντισε το μικρό Σουκέ ό οποίος έκλαιγε επειδή ένας συμμαθητής του του άρπαζε τους βάλους. Τά δάκρυα του μικρού χωριατόπουλου την έκαναν άνω κάτω. Τό κλάισε κι' όταν έμαθε το λόγο των δακρύων του, του έκλεισε μέσ' στο χέρι όλες τις οικονομίες της—εφτά πεντάρες—που εκείνος τις πήρε κι' έπαψε να κλαίει.

Τότε, τρελλή από τη χαρά της, όρμησε και τον φίλησε. Ό μικρός, άρρωστος σά λεπτά την άφηνε να τον κάνει ότι θέλει. Έκείνη βρέποντας πως δεν την έδιωχνε, πως δεν τη χτυπούσε, τον άγκάλιασε δυνατά και τον φίλησε για δεύτερη φορά. Είχε αγαπήσει αυτό το μικρούλη γιατι τον είδε να κλαίει και θυσίασε όλη της την περιουσία ή γιατι του έδωσε το πρώτο της φιλή!

Μήνες δόκλινδρους διειρενόντανε τη σκληρή αυτή με το μικρό

χωριατόπουλο. Και με την ελπίδα ότι θά το ξανάβλεπε έκλεισε όαν την έστελναν οι γονείς της να ψωνίση καμιά πεντάρα στα τα ψώνια.

Όταν ξανάδε το Σουκέ για δεύτερη φορά είχε δύο φράγκα στην τσέπη της, μ'ά δεν μπόρεσε να τον ζυγώσει γιατί τον είδε μέσ' στις βιτρίνες του φαρμακείου του πατέρα του, δολοκόρα, μεταβι-ένος κοιτιού και μιας υποτίλιας κόκκινης.

Τότε τον αγάπησε περισσότερο, μ'ά έφυγαν οι γονείς της από το χωριό εκείνο.

Όταν ξαναγύρισαν τον άλλο χρόνο, δεν τον είχε ξαναβρει καθόλου, και όταν τον είδε πίσω από το σχολείο του ή πατή-βόλους με τους άλλους συμμαθητές του, σίχτηκε άπανά του, τον έφριξε στην άγκαλιά της και τον φίλησε με τόση δύναμη, ώστε αυτός άρχισε να φωνάζει.

Για να τον ησυχάσει, του έδωσε όλα τα λεπτά της, τρία φράγκα και είκοσι λεπτά, δολοκόρα θησαυρό, που αυτός τα κο-τάζε με κάτι μάτια τόσα.

Τά πήρε και την άφησε να τον χαϊδέψει όσο ήθελε. Τέσσερα άκόμη χρόνια του έδινε όλα τα λεπτά της που έκο-νος τα έπαιρνε και την άφηνε να τον φιλεί και να τον χαϊδεύει.

Μια φορά τοδωσε τριάντα πεντάρες, άλλην φορά δύο φράγκα, κι' άλλην δώδεκα πεντάρες (έκλεινε από τη ντροπή της γιατί του έδωσε τόσο λίγα, μ'ά εκείνη ή χρονιά ήταν πολύ δύσκολη) και την τελευταία φορά τοδωσε πέντε φράγκα, ένα μεγάλο στρογγυλό πεντάφραγκο, που τον έκανε να γελά άπ' τη χαρά του.

Έκείνη μονάχα αυτόν σκεφτόταν κι' ό μικρός περνούσε τα άνυπομονοία την επιστροφή της στο χωριό, έτρεχε μάστιγα να την προϋπαντήση, όταν την έβλεπε, πράγμα που έκανε ν' άνασπάζει άπ' τη χαρά ή καρδιά της.

Υστερα χάθηκε εκείνος. Τον έμνη-βάλει έσωτερικά στο σχολείο. Η μνήμη τομάθε και γάιος ή καρδιά της. Έκινε δύο χρόνια να τον δει. Όταν τον ξανάδε είχε αλλόζει, είχε μεγαλώσει κι' ήταν επιβλητικός με τη στολή του με τα χρυσά κουμπιά.

Έκανε πως δεν τον είχε και πέρισε περβανός από μυστιά της.

Έκείνη γι' αυτό έκλαψε δύο μέρες δολοκόρες. Από τότε άρχισε να μαρ-τύριο της που δεν τέλειωσε παρά με το θάνατό της.

Κάθε χρόνο τον ξανάβλεπε και περ-νούσε από κοντά του χωρίς να τολμά να τον χαιρετήσει. Έκείνος δεν κατε-δεχότανε ούτε να ρίξει τα μάτια του άνω της.

Τον αγαπούσε τρελλά. Πέθι-νοντας μου είπε: «Είνε ό μόνος άντρας, γιατί μου, που σκεπ-τιόσα σ'όν κόσμο» δεν είχε άπ' την έλξη άλλου.

Οι γονείς της έπέθαναν και εκείνη εξακολούθη-σε το έπάγγελμά της.

Μια μέρα καθώς ξαναγύριζε στο χωριό όπου είχε άφηνε την καρδιά της, είδε μια νέα γυναίκα να θρηνεί άπ' το φαρ-μακείο του Σουκέ και να κρατάει άπ' το μπρίτσο τον άρρω-μένο της. Είταν ή γυναίκα του. Ό παιδικός της φίλος της παντρεψή.

Τό ίδιο βράδυ εκείνη ρίχτηκε μέσ' στο βάλτο που είχε μπει στο Δημαρχείο για ν' αυτοκτονήσει. Ένας άρρωστος νέος βράτης την έβγαλε από μέσα και την έπληξε στο φαρμακείο του Σουκέ για να τις δέσουν τις πληγές. Ό γυνικός του Σουκέ κατε-βηκε με τη ρόμπα του για να την περιποιηθί και χωρίς να φανί-πώς την άναγνώρισε, την έγδυσε και της είπε σκληρά:

Αυτό που έκανες ήταν μια τρέλλα! Τόσο ζώο είσαι!

Έφτασαν αυτά τα λόγια για να την κάνουν καλή. Έκείνη της είχε μιλήσει. Για πολλήν καιρό είχαν εντυπωσιμέν.

Και όλη ή ζωή της έπέρασε έτσι. Διόρθωσε τις καρέκλες, έχοντας το νου της στο Σουκέ. Κάθε χρόνο τον έβλεπε μέσ' από τις προθήκες του. Από το φαρμακείο του άγόραζε όλα της τα γιατρικά. Έτσι τον έβλεπε άπ' κοντά, του μιλούσε και του έδινε και λεπτά.

Καθώς ος είπα το περασμένο καλοκαίρι πέθανε. Άπ' μ'ό διηγήθηκε όλη της την ιστορία με παρακλίσει να δώσω ής κείνον που τόσο τρελλά είχε αγαπήσει όλες τις οικονομίες της ζωής της, γιατί, καθώς μου είπε, μονάχα για εκείνον έργασται, νποτεθώντας πολλές φορές, για να βάλει κάτι στη μαντίνα και για να βάλει βέβαια ότι έτσι θά την σκεφτεί τοδλάχιστο όταν εκείνη πεθάνει.

Μοδύωσε λοιπόν για να του δώσω δύο χιλιάδες τρακόσα είκοσι εφτά φράγκα.

Την άλλη μέρα πήγα στο σπίτι του Σουκέ. Έκείνη την ώρα το άντερόγυνο τελείωνε το γέμνα του. Καθόντουσαν ό ένας άπ' το

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

Συνεχίζουμε και σήμερα τη δημοσίευση των περιφημών Μυστικών της Μαγείας που έπρόκαλεσαν τόσην εντύπωση εις τους αναγνώστας μας.

Φυλαχτό ή σφραγίδα του Έρη

Αυτό το φυλαχτό γίνεται με μια πλάκα στρογγυλή και λεία από το καλύτερο σίδερο της Καρινθίας* οι μυστηριώδεις αριθμοί θ' απαρτίζουν καθέτως και οριζοντίως άθροισμα 65, όπως δείχνει ό παρακάτω πίναξ και από την άλλη μεριά της πλάκας θά χαραχτεί την ιερογλυφική εικόνα του πλανήτου Άρεως που παριστάνει έναν έντολο πολεμιστή, ό οποίος κρατεί στο άριστερό του χέρι την άσπίδα και στο δεξιό ξεγυμνωμένο το σπαθί του.

Ένα άστρο λάμπει πάνω άπ' το κεφάλι του κι' από πάνω είναι χαραγμένη ή λέξη «Άρης». Προέ-κει τα εργαλεία που θά χρησιμοποιηθούν για να χα-ράξουν αυτό το φυλαχτό να είναι από καλό άσά-λι. Μετά το χάραγμα το φυλαχτό πρέπει να ψηθή σ' ένα φλογισμένο φούρνο και κατόπιν, να τυλιχθή σ' ένα κομμάτι από ταφτά κόκκινο. Αυτό το φυλαχτό έχει την ιδιότητα να καθιστά άρρωστον εκείνον που το φο-ρει με πίστη του δίνει δύναμη και θάρρος έκτακτο και βγαίνει νι-κήτης στις μάχες στις όποιες παρευρίσκεται. Ό πλανήτης Άρης δίνει τέτοια δύναμη σ' αυτό το φυλαχτό, όταν έχει κατασκευαστεί άκριβώς όπως το περιγράφουμε, ώστε αν χωθή μέσα στα θεμέ-λια ενός φρουρίου, τότε το φρούριο γίνεται άπόρθητο και κείνοι που θά βελήσουν να το κυριεύσουν θά καταστραφούν εύκολα. Άν όμως και στην παραμικρή λεπτομέρεια γίνει λάθος κατά την κατα-σκευή του τότε το φυλαχτό αυτό παντού όπου βρεσκειται σκορτίζει τη δυστυχία, γίνεται αίτια επαναστάσεων, πολέμων και εισβολών έχθρικών. Έρω μάλιστα ότι ένας Άγγλος ύπουργός φορούσε ένα τέτοιο κακοτεταγμένο φυλαχτό, όταν έξερχόταν ή 'Επανástας του Κρόμβελ. Αυτό το φυλαχτό, καθώς είπαμε, κατασκευάζεται την Τρίτη.

Φυλαχτό ή σφραγίδα του Έρημ

Αυτό το φυλαχτό γίνεται με μια πλάκα στρογγυλή και λεία ψευδαργύρου. Χαραχτεί από τη μια μεριά όχτω γραμμές μυστη-ριωδών αριθμών οι όποιοι θά δίνουν καθέτως και οριζοντίως άθροισμα διακόσια εξήντα, όπως ό παρακάτω πίναξ. Από την άλλη μεριά της πλάκας χαραχτεί την ιερογλυφι-κή εικόνα του πλανήτου Έρμου, ή όποία παριστάνει έναν άγγελο που έχει φτερά στα πέλματα και στις πλάτες και κρατεί στο δεξιό του χέρι το κηρύκειον (*) σά σκήπτρο και έχει έν άστρο πάνω στο κεφάλι με τη λέξη «Έρμης». Όταν ή εργασία αυτή συν-τελεστεί πρέπει να τυλίξετε το φυλαχτό σ' ένα μεταξωτό χρώματος βυσσινί.

Αυτό το φυλαχτό έχει την ιδιότητα να κάνει σάφρονα και εύγλωττο αυτόν που το φορεί με πίστη και τον προδιαθέτει έννοικά άρρωστων αριθμών οι όποιοι θά δίνουν καθέτως και οριζοντίως άθροισμα διακόσια εξήντα, όπως ό παρακάτω πίναξ. Από την άλλη μεριά της πλάκας χαραχτεί την ιερογλυφι-κή εικόνα του πλανήτου Έρμου, ή όποία παριστάνει έναν άγγελο που έχει φτερά στα πέλματα και στις πλάτες και κρατεί στο δεξιό του χέρι το κηρύκειον (*) σά σκήπτρο και έχει έν άστρο πάνω στο κεφάλι με τη λέξη «Έρμης». Όταν ή εργασία αυτή συν-τελεστεί πρέπει να τυλίξετε το φυλαχτό σ' ένα μεταξωτό χρώματος βυσσινί.

Αυτό το φυλαχτό γίνεται με μια πλάκα στρογγυλή από τον πιο άγνό κασίτερο της Άγγλιας. Χαραχτεί από τη μια μεριά τις τέσ-σερες σειρές των μυστηριωδών αριθμών του πλανήτου που δίνουν κα-θέτως και οριζοντίως άθροισμα τριάντα τέσσερα, όπως ό παρακάτω πίναξ κι' από την άλλη την ιερογλυφική εικόνα του πλανήτου Διός, ή όποία παριστάνει ένα άντρα με ρότχο έκκλησιαστικό που κρατεί στα χέρια του ένα βιβλίο το όποιο φαίνεται να διαβάζει. Πάνω από το κεφάλι του υπάρχει ένα λαμπρό άστρο και ή λέξη «Ζεύς». Όταν το χάραγμα τελειώσει τυλίξετε το φυλαχτό σ' ένα μεταξωτό πανί χρώματος σιναβί. Το φυλαχτό αυτό προκαλεί για κείνον που το φορεί με πίστη την ευνοία και την αγάπη, πολλαπλασιάζει τα άγαθά, φέρνει τον πλούτο μέσα στη φτώχεια και σε κάθε επιχείρηση είναι τυχερό. Απομακρύνει τις έσθ-δες, τις έννοηλικές φρονίδες και το φόβο. Αυτό το φυλαχτό κατα-σκευάζεται την Τετάρτη.

Φυλαχτό ή σφραγίδα του Διός

Αυτό το φυλαχτό γίνεται με μια πλάκα στρογγυλή από τον πιο άγνό κασίτερο της Άγγλιας. Χαραχτεί από τη μια μεριά τις τέσ-σερες σειρές των μυστηριωδών αριθμών του πλανήτου που δίνουν κα-θέτως και οριζοντίως άθροισμα τριάντα τέσσερα, όπως ό παρακάτω πίναξ κι' από την άλλη την ιερογλυφική εικόνα του πλανήτου Διός, ή όποία παριστάνει ένα άντρα με ρότχο έκκλησιαστικό που κρατεί στα χέρια του ένα βιβλίο το όποιο φαίνεται να διαβάζει. Πάνω από το κεφάλι του υπάρχει ένα λαμπρό άστρο και ή λέξη «Ζεύς». Όταν το χάραγμα τελειώσει τυλίξετε το φυλαχτό σ' ένα μεταξωτό πανί χρώματος σιναβί. Το φυλαχτό αυτό προκαλεί για κείνον που το φορεί με πίστη την ευνοία και την αγάπη, πολλαπλασιάζει τα άγαθά, φέρνει τον πλούτο μέσα στη φτώχεια και σε κάθε επιχείρηση είναι τυχερό. Απομακρύνει τις έσθ-δες, τις έννοηλικές φρονίδες και το φόβο. Αυτό το φυλαχτό κατα-σκευάζεται την Πέμπτη.

Τις εικόνες της μιας των πλευρών των φυλαχτών αυτών, που παριστάνουν την ιερογλυφικήν εικόνα εκάστου πλανήτου, παρμέντες από το βιβλίο του «Μικρού Άλβέρτου» θά δημοσιεύσωμεν στο προ-σεχές φύλλο.

(Εις το προσεχές περιγραφή και άλλων φυλαχτών)

(*) Κ η ρ ό κ η ο ν , έτσι λεγότανε ή ράβδος που κρατούσε ό Έρμης.

νατι σ'όν άλλο, κατακόκκινοι και χοντροί, χαρούμενοι κι' εδ-χαρισμένοι άπ' τον έαυτό τους.

Μου έδωσαν καρέκλα και καθόνα, ήπιι το ποτό που μου πρόσφεραν και άρχισα το λόγο μου συγκινημένους, βέβαιος ότι κι' αυτοί θαρίσουν να κλαίνε.

Ό Σουκέ μόλις κατάλαβε ότι είχε αγαπηθί άπ' αυτή την τυ-χοδιώκισσα, άπ' αυτή την ευπόληπτη που διόρθωνε παλιές κα-ρέκλες σπρώχνον με θυμό και με συχαύρα άπ' τη θέση του, σάν σ'από να του λιγότερε την υπόληψή του, την τιμή του.

Η γυναίκα του, που συμμερίζονταν το θυμό του, φώναζε:

— Αυτή ή ζητιάνη! Αυτή ή ζητιάνη! Αυτή ή ζητιάνη!..

Τότε εκείνος μου είπε:

— Άφάνιστο πράγμα, γιατρέ μου! Τρομερό! Άν το είχα μάθει όταν έζούσε θά έλεγα στην άστυνομία να την πιάσουν και να την κλείσουν στη φυλακή. Καί σ'ας έγγυνώμαι, ότι ποτέ δε θάρηνα άπ' κεί μέσα.

Η κατάπληξή μου άπ'ό τη στάση του ήταν άπερίγραπτη. Δεν είξερα ούτε τι να κάνω, ούτε τι να πώ. Έπρεπε όμως να έκλαμώσων την τελευταία θέληση της πεθαμένης και του είπα:

— Με επιφρόντισε πεθαίνοντας να σ'ας δώσω τις οικονομίες της που είναι δύο χιλιάδες τρακόσα είκοσι εφτά φράγκα. Κ λέει ότι αυτά σου σ'ας έπλα προσηγομένως σ'ας διασώζονται, καλύτερα είναι ίσως να μοιράσουμε αυτά τα λεπτά στους φτωχούς.

Με κοιτάανε μ' άνοιχτό το στόμα.

Έβγαλα τα λεπτά άπ'ό την τσέπη μου, αυτά τα λεπτά τόσαν κίονα και στεφύσανε, και ρώτησα:

— Τι διαπρασιόσατε;

Η κυρία Σουκέ μίλησε πρώτη:

— Μά άπ'ότι είνε ή τελευταία θέληση αυτής της γυναίκας, μου φαίνεται πως είναι λιγάκι δύσκολο να γνάνθουμε.

Ό σύζυγος, λίγο ντροπισμένος, είπε κι' αυτός:

— Μπορούμε ν' άγοράσουμε τίποτε για τα παιδιά μας.

— Όπως θέλετε, τους δάπνεται εγώ ξερά.

— Δόστε τα μας, είπε πάλι ό σύζυγος, άπ'ότι έτσι θέλνσε εκείνη. Θά τα διαθέσου-με για καλό σκοπό.

Άφησα τα λεπτά, τους χαιρέτησα κι' έ-φυγα.

Την άλλη μέρα ό Σουκέ ήρθε στο σπίτι μου και μ' έρώτησε άπότομα.

— Αυτή ή γυναίκα, καθώς έμαθα, άφπ-σεκαί το άμύδι της... Τι θά το κάνετε;

— Τίποτε, πάρετε το άν το θέλετε.

— Ωραία! Αυτό μου χρειάζεται θά φρειάζω μια καλόβρα για το λαχανοκ-πό μου.

Κ' έκανε να φύγει. Μά τον εφώναξα:

— Άφησε και το άλογό της και τα δύο σκυλλιά της. Τα θέλετε;

Στάθηκε κατάπληκτος.

— Μά! Τι να τα κάνω; Μπορείτε να τα διαθέσετε όπως θέλετε;

Και γελοδώς, Υστερα μούδωσε το χέρι του που του το έσφιξα. Τι να κάνω; Σ' ένα χωριό δεν πρέπει να είναι τοσκαμμένοι ό γιατρός με το φαρμακοποιό.

Τά σκυλλιά τα κράτησα εγώ. Ό παπας που έχει μεγάλη στήλη πήρε το άλογο. Το άμύδι χρησίμεψε στο Σουκέ για καλόβρα και με τα λεπτά άγόρασε ένα χωράφι.

Αυτή είναι ή μόνη αληθινή αγάπη που είδα στη ζωή μου...

Ό γιατρός σάπασε. Τότε ή μαρκησία στενάζοντας είπε με δάκρυα στα μάτια:

— Δεν διάζει άμφιβολία ότι μονάχα οι γυναίκες ξερούν ν' αγαπούν.

ΜΑ ΗΤΑΝΕ ΠΡΩΤΑΠΡΙΑ

Θά με βαρέθη τώρα τόσο χρόνο

Όπου δεν άλλαξα τον ίδιο μου σκοπό.

Πάντα πως έχω στην καρδιά μου πόνο.

Πάντα πως την λατρεύω, πως την αγαπώ.

Και άνοιξε τα δροσερά της χείλη

Και—Τι ζήπας, μου λέει, τώρα να σου πώ;

— Πάς μ' αγαπάς και σό, χροσή μου φίλη...

Έχαμογέλασε, και μούπε:—Σ' αγαπώ.

Και πίστεψα εις τη γλυκεία της τη λαλιά

Μά ξέχασα πως ήτανε πρωταπρία!

† Δημ. Κόκκος

Τό «Μπουκέτο» ύφίσταται στην εύχριστο θέσι να σ'ας άναγ-γείλη, σ'απέχεται, ήδη, και την Αύτεβιογραφίαν του άλκομο-νιστου διατικού συγγραφέως, ποιητού, σατυρικού, μυθιστοριογράφου ΠΟΥΛΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ή όποια έγγραφή από του πολυκαύτου λογοτέχνου δόλιγον καιρόν πρό του θανάτου του και την όποιαν θ' άρχισή να δημοσιεύη προσεχώς.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

ΟΤΑΝ

αισθάνεσθε ναυτίας
καὶ αἱ τροφαὶ σᾶς
προκαλοῦσιν ἀηδίαν,
ἢ αἰσθάνεσθε ζαλάδες
καὶ ἔχετε ξυνίλες καὶ
ἀκανονίστους κενώσεις.

ΒΕΒΑΙΩΣ

ὑπολανθάνει κάποια
ἀσθένεια μέσα σας.

ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ

κάθε πρωτὶ μιὰ κουταλιά
Μαγνησίας Σ. Πελλεγρίνο.

Θ' ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΗΤΕ

καὶ θὰ προλάβετε
τὸ κακόν.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ἀπὸ τὸν Φαρμακοποιὸν σας
τὴν γνηθ. ΜΑΓΝΗΣΙΑΝ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, μὲ τὴν εἰκόνα
τοῦ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ καὶ τὴν
ὑπογραφὴν PRODEL.

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ:
LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO MODERNO
TORINO

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εὐριπίδου 6.—ΑΘΗΝΑΙ

3
ΑΡΕΤΑΙ
ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ
ΔΡΟΣΙΖΕΙ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

